

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 165

12 TRANG 20 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 27-5

ĐẾN 3-6-1971

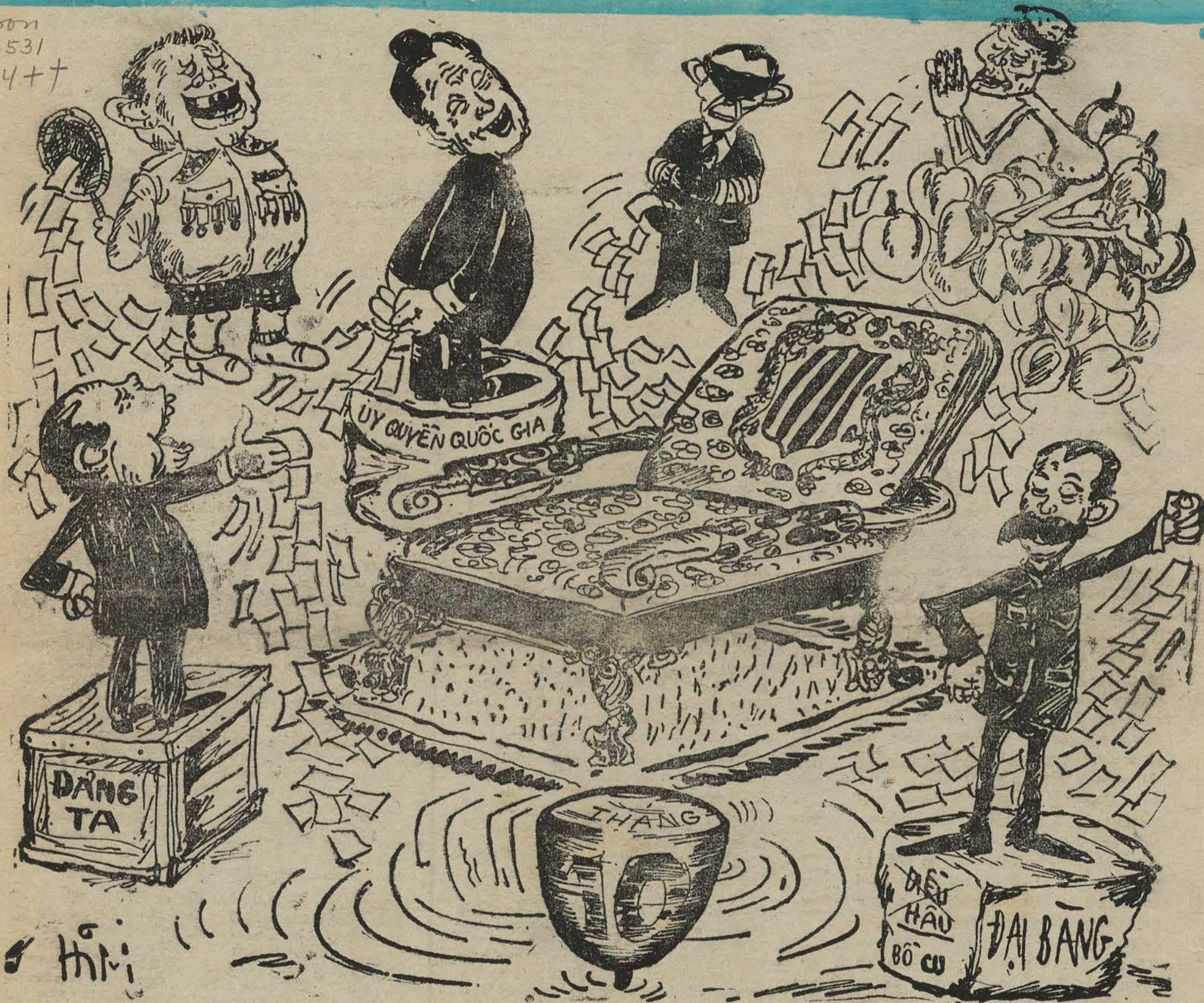
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

Từ « ngoại giao phép lạ »
đến « kinh tế sau lưng ».

Đất nước thái bình thịnh trị, thì con nít cai trị cũng được. Vì vậy, trong lịch sử Đông Tây, đã từng có bao nhiêu trường hợp con nít trên ngôi cửu ngũ, thế mà mọi việc vẫn êm ru. Cũng như trên mặt hồ sóng yên gió lặng, thì chẳng cần tay lái cửu khôi, thuyền vẫn tới bến.

Nhưng đất nước loạn ly záo trộn, phải cần có nhân tài họa may mới đối phó nổi tình thế. Cũng như biển động gió to, phải có tay lái cửu khôi, chưa

chắc thuyền đã thoát cơn nguy hiểm.

Trẻ nít cũng biết con thuyền Việt Nam đang bị sóng mạnh gió to đập vùi. Nhưng tay lái tay chèo của VN ra sao?

Kề con người lèo lái, cách đây ít lâu. Phó TT Kỳ đã có lời phê bình bằng ba chữ bất, xin miễn nhắc lại. Còn các tay chèo, thì xin cử ra đây 2 tay cự phách, là tay chèo Ngoại Giao, và tay chèo Kinh Tế.

Tay chèo Ngoại Giao cách đây ít lâu đã tuyên bố : « tin

trường sẽ thành công, nhờ... phép lạ ». Vì tin vào phép lạ, nên đi vãi tứ phương, bắt cần lý trí, y như người bệnh hành hương về thánh địa xin nước thiêng ! Biết là Tòa Thánh Vatican và Pháp, vì cái thể hiện tại, không thể tái lập bang giao với VNCH trên cấp bậc Đại sứ, nhưng vẫn cứ đích thân tới năn nỉ, chẳng sợ bề mặt. Bởi vì, tin rằng, nhờ « phép lạ », biết đâu chả thành công.

Còn tay chèo Kinh Tế, thì vừa tuyên bố một cách rất oanh liệt rằng : Tôi đang diên đầu

lên đây, nhưng bá tánh cứ yên tâm, đã có Mỹ đứng sau lưng chúng ta rồi, không tin, các anh cứ hỏi thẳng ông Cooper, cố vấn Kinh Tế Tòa Đại sứ Mỹ mà xem. Đúng là một câu tuyên bố kiểu « con Hạc Quyn ». Mọi người cứ yên tâm, đã có cha ta đằng sau ta.

Con thuyền nan VN đang cơn sóng to gió lớn, mà các tay chèo toàn loại « ngoại giao phép lạ » và « kinh tế sau lưng ».

Cứ nhìn khả năng của các tay chèo, thì đủ biết tương lai con thuyền.

Em biết sao còn om hoai?

Trong buổi thuyết giảng trước các sinh viên báo chí viện đại học Đà Lạt, quan phụ tá bộ ổng loa đã công khai tiết lộ rằng chính Vi xi đã gài người vô làng báo Giao Chỉ, trường kỳ mai phục để tùy thời cơ trở ngón phá hoại. Đồng thời, vẫn theo quan phụ tá, mỗi ngày Vi xi đã bỏ tiền túi mua hàng chục ngàn tờ báo đối lập cực tả của ta, có đăng những bài báo có hại cho nhà nước Anamta, để phát phước thiện cho dân chúng tại những vùng xa xôi hẻo lánh. Tiết lộ xong hai điều dễ sợ trên, quan phụ tá kết luận rằng chính vì lẽ đó nên bộ ổng loa mới bắt buộc phải tịch thu những tờ báo không tốt vậy thôi, chứ thực ra bộ lúc nào cũng thích báo chí hoàn toàn độc lập để mần trọn vẹn vai trò nhịp cầu tri âm giữa chính quyền mí lị quốc dân đồng hồ...

Tuy nhiên nhiều đũa ngu dốt, trong số có bọn Con Ong, nghe quan phụ tá tuyên bố như trên bèn bưng chặt mũi cười và lắc đầu tỏ vẻ chưa xuôi lỗ nhĩ. Bởi lẽ đầu gì thì quan phụ tá cũng là nhân vật số 2 của bộ ổng loa, chỉ dưới quan chánh thượng thư một bậc, nên lời báo động « có Vi xi nằm vùng trong làng báo » của quan tất nhiên phải có bằng chứng nắm chắc trong tay. Nhưng nếu là đúng như vậy thì tại sao bộ ổng loa nói chung, quan phụ tá nói riêng, không quay ông nói cho đảng dùi cui bắt hết tụi nằm vùng bỏ bót, mà lại « om hoai om mãi vậy? Không lẽ quan phụ tá chưa anh lập trường «bốn không» của Tổng Thống hay sao? Còn vấn đề hàng ngày Vi xi bỏ tiền mua những báo đăng bài có hại cho phe ta, cũng thế nữa. Đúng ra, biết như vậy rồi bộ ổng loa cứ lờ đi, cho phát hành thả dãn để tụi vi xi tưởng bở mua thật nhiều cho chúng vỡ mặt luôn. Vì một khi dân chúng ở những vùng xa xôi đọc những tờ báo đó, tất nhiên sẽ phải nghĩ rằng chế độ ta bây giờ dân chủ thật sự chứ có phải dân chủ trá hình, dân chủ làm dáng như tụi thời mồm đối lập thường mồm máy xỏ xiên nhà nước. Rồi từ ý nghĩ ấy, người dân càng ngày càng tin tưởng ở chế độ ta, yêu mến chế độ ta kịch liệt hơn bao giờ hết... Không cần đến bộ ổng loa mất công sai cán bộ đi tuyên truyền cạnh tranh mí lị Vi xi

Một đề nghị cho hippie

Theo lẽ hippie và chiến sĩ chẳng ăn nhau gì với nhau cả. Chiến sĩ là những người nghèo đói, tóc tai phải hớt thật cao, quần áo chỉ là những bộ treillis dày cộm, suốt năm, tháng phải treo đèo, lội suối nên bạc màu, rách bươm ra. Còn hippie là những tên con nít, tóc tai để lỏng thông nom phát khiếp, áo mặc bó sát lấy người, quần hai ống loe ra, suốt ngày chỉ biết ăn chơi, chích choác hoặc «bê» nhau. Bọn này thường là con cái của những nhà tai to mặt lớn, chuyên làm nghề tham nhũng, buôn lậu, ăn bản nên tiền bạc đông lắm. Chẳng hạn như những đứa con của nữ tặc Dạ Xoa, nhờ mẹ chuyên môn tráo vại nôi hóa thành vại nhập cảng, đánh vật, ăn cắp tiền của các đại hội nghị sở... nên đã trở thành những tên hippie chuyên bắt trộm con gái nhà lành về nhà «bê hội đồng», học theo nghề của mẹ.

Hippie, do đó, từ bản chất đã khác hẳn với chiến sĩ rồi. Nay tự xưng tổ chức đại hội đề «cứu giúp» các chiến sĩ thì quả là chuyện khó hiểu, khó hiểu như bảo rằng các dân biểu Anamta đều là những người lương thiện vậy! Cho nên có nhiều phần chắc là các hippie chỉ lợi dụng danh nghĩa giúp chiến sĩ mà tạo cơ hội tụ họp, du hí mí nhau, đi nghênh ngang trên đường phố mà chẳng sợ các anh dùi cui phiến hà tới. Còn người Trường Kỳ nào đó tự nhận là hippie chúa cũng nhờ đó mà được bọn đàn em biết đến tên tuổi mình. Đó mới là những lý do chính đáng của đại hội hippie hay được gọi một cách văn vẻ là «đại hội nhạc trẻ Quốc Tế».

Tuy nhiên, cũng có thể các em hippie bỗng nhiên bốc đồng mà nghĩ đến công ơn chiến sĩ thật. Nếu quả như vậy thì đề nghị các em nên nhớ ơn bằng cách sau đây:

Các em đã nhờ được Tổng thống phu nhân đỡ đầu cho đại hội thì cũng nên xin với Tổng thống cấp cho tàu bay, bay tuốt ra Bến Hải tổ chức đại hội ngoài đó, kêu bằng nhạc trẻ, nhạc non gì cũng được. Tại đây, các em có thể trực tiếp gặp các chiến sĩ và các em hippie gái nên giúp các anh chiến sĩ bằng cách tự nguyện cho các anh ấy «bê» một trận, đền đáp lại những ngày họ phải chiến đấu gian khổ mà không được «bê». Còn các em hippie trai thì nên lau súng, chùi giầy giúp các anh chiến sĩ để các anh ấy được nghỉ ngơi cho khoẻ.

Chỉ có cách đó thôi, các em mới giúp đỡ các chiến sĩ một cách thiết thực và mới được các chiến sĩ hài lòng. Còn như các em cứ túm tụm ở Saigon mà du hí với nhau thì dù có giúp được ít tiền, các chiến sĩ cũng không thích.

Ngoài ra, nếu các bạn Điều hầu có thật tâm thương yêu các chiến sĩ thì các bạn cũng nên giúp đỡ cách khác, đừng bắt các chiến sĩ phải nhận sự «bố thí» của bọn oắt con không ra hồn người kia nữa. Các bạn hãy kêu gọi nhà nước nghĩ tới những việc thiết thực hơn cho chiến sĩ bằng cách lo cho đời sống của họ và gia đình họ được khá hơn. Bớt kiếm ước, song hành đi, bớt tham nhũng, bớt công và những tên ăn chặn tiền bạc, ăn xác chết của chiến sĩ đi. Tất cả dồn lại cho chiến sĩ. Như thế mới là nhớ ơn, mới là giúp đỡ chiến sĩ. Hà tất phải nhạc trẻ, nhạc già làm gì!

LÃO DƯƠNG

Lên lon

Một ông Nghị sĩ, một ông Dân Biểu, hai ông đều là chủ tịch ủy ban Quốc phòng của Thượng viện và Hạ viện, một ông đương nhiệm và một ông... cựu, đều cùng lên tiếng than phiền về việc lem nhem trong kỳ thăng cấp sĩ quan cấp Tá vừa rồi..

Hai ông đều cho rằng, trong kỳ thăng cấp ấy có nhiều sự bất công. Người có đức thì chẳng... lên. Người thiếu đức thì lại đi một đường lên phăng phăng. Nghe hai ông nói như vậy thì biết vậy, vì hai ông đều tuyên bố theo kiểu «đánh trống bỏ dùi», Tuyên bố theo kiểu «xếch xy» năm chục phần trăm, úp úp, mở mở, làm ai cũng phải ngóng cổ ngóng chờ.

Tưởng là chuyện gì, chứ chuyện bất công trong việc lên lon, thì thiên hạ đã biết từ khuya. Nước Giao Chỉ chúng ta, bắt chước đàn anh Huế Kỳ được một cái rất đẹp, là tính điểm để bắt tá lon. Anh nào nhiều điểm thì lên trước, anh nào ít điểm thì lên sau. Công việc tính điểm này được giao cho máy tính điện tử. Xoạch một phát, lòi ra một ông Tá. Xoạch phát nữa, lòi ra một ông Ủy. Cứ như thế trong mùa lên lon, máy IBM hay xoay xoay, cả ngày lẫn đêm là lòi ra cả đồng Tá, Ủy. Những nhà bán lon, bán lá lại được một phen hót bạc. Nghe đâu mấy nhà bán lon, bán lá ở đường Lê Thánh Tôn và Phạm Ngũ Lão, đã nhờ người vẽ chân dung cái máy tính đưa lên bàn thờ, ngày hai buổi thắp hương cúng rất tr là sùng kính.

Nói đến sự bất công thì phải nói từ tận gốc tức là nơi phê điểm. Ngoài những điểm về thâm niên cấp bậc, về huy chương, về bằng cấp, còn có một điểm nặng nhất là điểm của Chỉ Huy Trưởng. Số điểm này tùy theo sự h... nộ, ai, lạc và cũng tùy theo tình tình của từng ông. Có ông kẹo ghè ghém, coi điểm phê cho thuộc cấp, cứ như là tiền bạc ở trong túi ông ta, nên bèn xáy ra một sự... hà tiện điểm. Có nhiều ông thì lại hào phóng, phê điểm vung vít, vì đâu có phải của ông, của cha mình đâu mà mình giữ. Cho chúng nó nhiều cho chúng nó mừng, càng lên lon nhiều, lại càng có nhiều thăng khao lon, đỡ được vài ngày không phải ăn cơm nhà. Sự so sánh điểm giữa hai ông đó, đã là một sự bất công đối với thuộc cấp của hai ông rồi...

Còn về tính điểm theo huy chương, thì cũng lắm chuyện đau lòng. Huy chương nào cũng có mặt trái của nó, nếu nói ra lại động chạm tới nhiều người, nên chẳng nói ra là hơn.

Có điều bất công nhất của sự lên lon thì lại không được ông nghị sĩ và ông dân biểu đề cập tới. Đó là cái lon Cu của những thăng lính già. Tại sao lại phân biệt hai cái lon Cu, một cái xuất thân từ quân trưởng và một cái xuất thân từ hàng binh sĩ. Một chú Cu, xuất thân từ quân trưởng, thì chỉ mười tám tháng sau là mọc cánh, biết bay ngay, còn Cu nào thuộc loại cụ, nếu không chịu học khóa điều chỉnh sĩ quan, thì ngàn đời cũng vẫn chỉ là con chim cụ cu, gát gù dậm chân tại chỗ. Bởi vậy, những con Cu già cứ gặp nhau là than thở rằng, hai chục năm học quân áo ka ki, không bằng mấy tên nhóc học cầm súng có tám tháng. Hai mươi năm, không bằng tám tháng, nghĩ cũng ức thật. Bất công như thế mà chẳng ai nghĩ tới lủ Cu già.

Khởi nhà choang, từ lâu vẫn nổi tiếng là một khối đoàn kết nhất nước. Vậy cái lon, nó là cái lon. Coi cái lon quân trưởng hơn cái lon leo mồi gỏi, thì còn tinh thần đâu mà phục vụ, mà đánh đấm. Cái tiếng xuất thân hàng binh sĩ, là một tiếng đẹp, có thể để ra làm mục tiêu tranh cử dân biểu, ấy thế mà đối với Nhà Nước ta lại kém thớt. Càng nghĩ lại càng thấy buồn.

Nhờ Cách mạng mới có cái lon Cu xuất thân hàng binh sĩ. Vậy chúng ta nguyện giữ nó để làm kỷ niệm, suốt đời xin giữ mãi cái lon Cu.

Bố
mẹ?

Phụ tá T.T Nixon thua xa phụ tá T.T Thiệu

Haldeman là người sát cạnh Tổng thống Mễ suốt ngày đêm đã tiết lộ :

Tổng thống Mỹ làm việc mỗi ngày từ 8 giờ sáng, đến 12 giờ, ông đớp có 1 trái thơm và 1 miếng pho mát, rồi không cần ngủ trưa, ông lại mần nữa tới 8 giờ tối, ông mới về nhà ăn cơm, đến 9 giờ, ông lại đọc hồ sơ đến 12 giờ đêm mới đi ngủ. Tính ra ông làm tới 14 giờ trong 1 ngày.

Mặc dù mần hơi kỹ, đến như thế, nhưng, khi được hỏi: Ông Nixon vất vả quá vậy, thì... liệu ông ta có cảm thấy vai trò T.T Mỹ quốc là 1 gánh nặng, phải hy sinh gánh vác chăng? Nhà phụ tá, đáp: "Tôi thấy Tổng Thống Nixon đã chuẩn bị chức vụ này từ lâu, và ông không hề chứng tỏ điều gì coi chức vụ Tổng thống là một gánh nặng như nhiều người vẫn nói."

Thêm vài chi tiết cần biết như, Ông Nixon không bao giờ đánh bạc. Thú giải trí của ông là đánh bôule với chú con rể là cháu nội của Tướng Ai san Hao. Riêng về quan niệm đối với các phụ tá của ông Nixon như thế nào? Xin đọc tiếp dưới đây :

HỎI: Tổng thống đã từng có nhiều kinh nghiệm chính quyền, nhưng, hiện ông đang làm việc với các cộng sự viên trẻ, không có kinh nghiệm chính quyền. Như vậy có bất lợi cho ông không?

ĐÁP: Mỗi cộng sự viên, của Tổng Thống không cần phải là công chức thâm niên, mà điều chính là họ làm việc có hiệu quả không? Nhiệm vụ của họ không phải là sáng tác ra vớ vẩn làm cho chính phủ, mà chỉ là tuân hành và thực thi chỉ thị của chính phủ.

Nhà đèn hót bạc

Mấy ngày gần đây, có tới cả chục tờ báo liên tiếp đăng những bản "thông cáo" to bằng cái mặt của Nhà Đèn, rêu tên tuổi từng ông bà khách hãy còn thiếu tiền điện từ năm 69-70 hãy lo đến thanh toán gấp gấp để ông nhà đèn tiện việc sổ sách.

Điều buồn cười là một số lớn khách hàng được ghi vào bảng phong thần trên chỉ thiếu nhà đèn vốn vụn có 10 tỉ, hoặc 2 choạc. Thỉnh thoảng mới thấy một ông công ty thiếu nợ dăm ba ngàn, hoặc vài ba chục xấp.

Bạn Con Ong nhân cư vì bất tiện mới tính lnhâm sơ sơ thì thấy: Cứ đòi 4 con nợ ấy 4 choạc (nếu đòi được) thì ông Nhà Đèn phải chi tiền quảng cáo 1 phân x 3 cột x 2 bò, vị chi mất 6 bò.

Chi 6 bò để đòi 4 choạc (mà chắc đui gì đã đòi được) Đ.M. chỉ có cái Nhà Đèn Anamta mới kinh doanh theo kiểu vén tay áo số đốt nhà tăng giấy, chứ còn của đau con sót, không có đũa nào lại ngu đến cỡ đó!

Theo những vụ phát giác của báo chí, thì những vụ ăn đớp ở cái Nhà Đèn, này lên tới hàng mấy trăm Tê, giờ đây mấy bồ làm ra cái về ta đây sạch lấm, đăng thông cáo đòi nợ từng đồng, từng cắc, cóc cần biết rằng tổng cộng số nợ cho là đòi được đủ đi nữa (mà đòi nào đòi được) cũng đét bù nôi số tiền chi vào việc đăng thông cáo trên mặt báo.

Chúng quy chỉ thẳng nào lãnh cái áp phe vắc Thông cáo đi đăng báo là bờ. Vụ này ít nhất Nhà Đèn cũng phải chi một tê, tiền đó chi đi một vòng đã vô được ba trăm xấp tiền huê hồng. Mai một đăng thêm đợt rêu nợ thứ nhì, nó lại vô thêm ba trăm xấp nữa. Tiền "chùa" mà, tội gì không đốt, tội gì không vô?

Đạo diễn Joe Flower kêu trời!

Joe Flower tức Lê Hoàng Hoa vốn xuất thân từ 1 anh phò nhòm, nhờ chịu khó học hỏi nên đã trở thành một đạo diễn có hạng của nền xi la ma Annamta.

Một phần có lẽ cũng nhờ "nuy mê rô" tốt nên Joe được lãnh quay những cuốn phim lớn, hót bạc như Chân Trời Tím, Điều Ru Nước Mắt, và sau đó tên tuổi càng lên như cồn, càng được nhiều nhà sản xuất ngấm nghe.

Đối với Nixon, các đảng phụ tá của ông, phải là trong sạch, thông minh và họ cần nhất, phải tự hiểu là họ không biết hết các câu trả lời, hơn là cứ tự cho mình là hiểu hết trong khi thực tế họ chả hiểu cái con mẹ gì hết trơn!!

Nay quay về quí quan phụ tá của Tổng Thống xử ta liệu có giống quí Phụ tá của vua Mễ chăng? Câu trả lời là: Quí quan Phụ Tá của đại vương An Nam như nhà học giả Bive chẳng hạn còn biết cả những điều đếch biết tí ti gì, và sức hiểu biết bằng Ông Cổ Nội của các đảng phụ tá Mễ. Nếu họ không tin thử qua đây mà học hỏi họ sẽ thành tỏ sự thiên hạ mấy hồi.

Trong số «Niu Uy» kỳ mới nhất có in bình cặp Mễ đực, Mễ cái, đứng ôm nhau trần như nhộng và làm tình tình bơ trước đám đông đang biểu tình phản chiến tại thủ đô Mỹ quốc. Trong hình «con heo» này, có đủ nét dươn mình lên của Mễ cái, và có cả nét ghi thật chặt của Mễ đực. Đôi mắt ta dòm nó rồi, thì tứ chi bèn bấn loạn, lục phủ ngũ tạng bèn rung rinh — nếu là kẻ cường dương, hẳn là phải, gắp đi 1 đường cho nó xuất ngoại—Ồi, cái vản miêng của bọn người tạp chủng. Đánh chọi nhau phây phây như rứa, lại còn hiền ngang kèm thêm cái khẩu hiệu ác ôn rằng: "Hãy làm tình, chứ đừng mần chiến tranh." Hay nói theo kiểu nôm na của dân mình, là «Hãy yêu cái lá đa, chứ đừng yêu súng đạn. Chọi nhau đi, còn hơn giết nhau». Kề cũng hay hay. Thế nhưng, mấy chú Mễ lòi ti, sao mà ngờ ngẩn thế... Với Cộng Sản, thì có «mót chọi bằng chét», cũng còn phải lựa chọn cho được cái lá đa cùng 1 lập trường giai cấp, rồi mới hồng du dương. Và, còn phải được sự thỏa thuận của Đảng, rồi mới được thành duyên chồng vợ. Chứ đâu có phải bạ đâu tụt cha nó cả đồ ra, để «mần tuồng» nhau, như vậy, thì hèn đếch gì hai con khuyển 4 chân làm tình công khai trước phố xá, đồng người qua lại.

Chi cầu Trời cho mấy chú phản chiến, có dịp sống dưới chế độ Cộng Sản, rồi... chờ đó mà làm tình — công khai như ở Thủ đô của mấy chú — Hay là, chỉ mới liếc nhau dăm bảy phát, đã bị phê bình kiểm thảo, là tạch tạch xè, là lằng mạn, là thiếu Đảng tính, là đánh rơi lập trường Bôn sơ vích.

Nhưng ở đời may rủi khôn lường, chữ tài liền với chữ tại một vắn, cho nên đang lên ào ào, Joe Flower bỗng bị tờ tuần báo SKM phanh cho một trùy xình vình, đó là cái tin nổ hơn bom B-52 thả xuống đường mòn Hồ chí Minh: đạo diễn LHH ăn bần, chia tiền cát xê của Trần Quang, bắt đồng hồ của Hùng Cường, vô cát xét radio của Kim Vui.

Thế có đau không? Người ta đẹp giai, học giỏi nhà giàu mà bảo là «ăn bần» thì hông kiểu to rồi, còn em nào mê người ta được nữa?

Chỉ tội nghiệp cho cô vợ «búp bê» của đạo diễn Joe Flower khốc rưng rức vì chuyện chồng mang tiếng «ăn bần».

Bao công vắc chiếu ra tòa

Từ xưa đến nay, các cụ Bao công chuyên môn đi hạch tội, thiên hạ, quan lớn quan nhỏ bị các cụ rờ đúng «yếu huyệt» thì chỉ có nước về vườn đuôi gà cho bà xã. Và dù có bị trị tội hay được khoan hồng, nạn nhân cũng cứ nên «im lặng là vàng», tốt hơn trừ phi chạy được thuốc của phủ Đâu Rông như trường hợp một ông Tướng hồi năm ngoái.

Thế nhưng bây giờ thì khác. Có người dấm thêm sợ các cụ Bao Công mặt sắt đen sì nữa, và còn tính lời các Cụ ra trước ba Tòa Quan Lớn là khác. Người đó không phải tay vừa, vì chính là ngài cựu Thừa Tướng Vãng Lộc. Đã bị mất chức. Thừa Tướng, vãng hết lộc, ông ta lại còn bị Cụ Bao công Sanh Tứ «móc nối» vào vụ ăn bần ở Nhà Đèn, khiến ông bị cái lệnh «bắt ly cục kịch» phải nằm bẹp ở Saigon chứ không được đi đó đi đây dù có dư tiền mua vé máy bay.

Ngày cựu Thừa Tướng vất tay lên trán suy nghĩ mới phác giác ra rằng: tại mùa bầu cử tới nơi, và vì có tin đồn ông sắp «soọc ti» chung với Phó Vương Râu Kẽm, nên người ta mới chơi ông một đòn phủ đầu, cho mặt mũi ông lem luốc khó coi, hết đường ra dự đua.

Thấy Bao Công không can dự vào bầu cử mà cũng nhào vô ăn cỗ. Ngài cựu thừa tướng ức lòng, hết sợ nữa, bèn túm áo Bao công lòi ra trước Pháp Đình, nhờ thần công lý soi xét dùm xem tên nào mới thực là «bần»? Vụ án này chắc hẳn là động trời lấm, xin bà con đón coi!

Tổ cha mấy thằng rưng mỡ, làm trò con khẹo không biết nhục cho cả 1 dân tộc tự xưng là siêu cường!

Lại chuyện quân khuyển... chống hít tồ phe?

Tin các báo vừa loan, Mễ sẽ đưa qua Giao Chi, 2.000 chiến sĩ «Chó 4 Chân» để truy lùng ma túy. Tin cho biết, đoàn quân khuyển này đã được dạy dỗ rất công phu từ 1 năm qua, để chỉ làm nhiệm vụ đánh hơi khám phá, cho kỳ lòi ra, mấy chú lính Mễ Hít Tồ Phe. Được biết, các chú khuyển chống ma túy, đã từng lập thành tích, sau khi được ném vào trại binh Mễ, mấy chú đã chạy nhằng nhịt khắp nơi, rồi trở tài Hít, Hít li bì, nếu vớ được anh Mễ nào có bạch phiến trong mình, là quân khuyển sẽ xua nặng xỉ và cắn gấu quần lòi ra nộp cho quan trên. Đoàn quân Khuyển này, sẽ được trực sẵn tại phi trường, mỗi chú Mễ hồi hương phải qua sự kiểm soát của chó...

Vấn theo tin trên còn tiết lộ: nếu kẻ nào, tay vừa sờ mó vào á phiện, mà rứa chưa kỹ hãy còn hơi hướng, thì lập tức quân khuyển phát giác ra ngay tức thì...

Chuyện quân khuyển, trong số trước kể hèn này đã đi 1 đường phiếm loạn đôi lời, tưởng vấn đề Chó về Mễ là dấu hiệu Mễ cũng về luôn và chiến tranh cũng theo gót Người Chó. Ai ngờ, nay lại về với thêm vụ Chó Chống Hít... Có nhiều người thắc mắc tự hỏi: Nếu tụi Mễ thả chó trong trại binh của họ để truy lùng lính tráng Mễ, thì kẻ cha bọn chúng. Muốn mần gì nhau, đếch cần nhọc lòng chúng ông Giao Chi, tuy nghèo nàn, chậm tiến, song nếu đặt giả thuyết, giới chức An Nam vốn cả nể, vì chót mang nợ với đồng minh, rồi lại O.K giắt tiêu đội chó kèm theo vài chú quân cảnh Mễ, rồi đi lang bang khắp phố phường, gắp ai cũng hít, gắp ai cũng sủa nhằng, và cũng cắn gấu quần loạn xạ ngẫu, thì... liệu ta sẽ tính sao đây... nói chơi cho vui, chứ chuyện chó Mễ, mà giờ trò xâm phạm vào sinh hoạt dân ta, thì... cả nước này sẽ chồm dậy, chứ bỏ những thằng lấm chuyện...
Hãy coi chừng nghe mấy anh Mễ lấm càm đừng giờ khâm giờ thú ra ở xứ này hoài!

QUẠT MỒ

Xin cho can các bố

Rõ thật là khổ cho mấy chú «Hippy» Saigon, lâu nay vẫn sống yên ổn, tha hồ tóc dài tóc ngắn, tha hồ ăn mặc chim cò hoa hờ, hoa sói, tha hồ đi nghe nhạc Hippie à Gogo, nào có thấy ai nói động đến gì đâu?

Bỗng dưng xảy ra cái vụ Đại Hội Nhạc Trẻ, thế là Hippy bị lôi đầu ra hành tội chứ gì đủ điều, mặc dù Hippy chúa Trường Kỳ đã gần cỡ lên cái «Hippy Giao Chi không giống Hippy Mễ một giờ ram nào, ngoại trừ có bộ tóc dài và bộ quần áo. Ngày xưa, bộ áo đen không làm được thầy tu, ngày nay, mái tóc dài đầu có làm được Hippy!

Bật cười là một cuộc cãi nhau trên mặt báo kéo dài cả tuần, mà hóa ra là ông nói gà, bà nói vịt: một bên tự nhận mình chỉ là Đại Hội Nhạc Trẻ, một bên cứ nâng nặc đòi pha ng đại hội Hippy. Quang cảnh cứ y như một chú bò mộng hùng hục lao đầu vào tấm khăn đỏ trên tay chàng hiệp sĩ đầu bò vậy!

Nhưng đến hôm mới đây thì rõ ràng hơn, một nhóm sinh viên học sinh nào đó dự tính sẽ phá ngay Đại Hội Nhạc Trẻ, nghĩa là bỏ mộng nhất định húc thẳng kẻ đầu bò chứ không nhắm tấm khăn đỏ nữa.

Nghe tin này, một số anh em nhà banh bèn đe ngược lại «chúng nó có giỏi cứ tới đây, tụi ông cẽ uyển cho học máu mồm!»

Thế là bỏ mẹ cả lũ! Chỉ vì một chuyện không đầu mà anh em trong nhà tự nhiên nôi da xáo thịt!

Thời cho can các bố đi! Có đầu vô miệng thì cứ việc đầu, chứ còn đầu chân tay coi bộ không hợp vệ sinh chút nào. Hippy có là cái đếch gì mà phải đổ máu vì nó nhỉ?

BÁT QUÁI ĐÀI HAY LÀ ĐÀI NGỤC TRẦN GIÂN

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

CỨ CÁI ĐÀI NÀY DÂN SẼ HOAN HỒ

Dân chúng quận nhì, vừa hoan hô 1 phát rất linh đình có cả thịt quay bánh hỏi để ăn mừng vì có tin vui "Trưởng Phong đã quét dọn Xếp Cầu Kho, với một đồng tị bệ bệ, trong đó có tị thấy vợ người ta đẹp mắt, Xếp bỏ bớt thăng chông, rồi đón luôn «ma phẩm bờ lú»...

Gần đây đã có nhiều tin đồn: từ ngày Trưởng Phong về ngồi ở trụ sở Võ Tánh, đã có khá đông đáng nđi

danh 1 thời chuyên bắt địa của dân, nay được mời đi vùng 1 để chờ điều tra, rồi sẽ gọi về đền tội! "Người dân vốn rất thánh tai, chuyện gì, họ cũng biết nhanh như điện có điều thời buổi nhỏ nhằng, họ ít muốn nói ra. Song, cặp mắt trọng tài của nhân dân, bao giờ cũng rất vô tư và nghiêm khắc. Do đó, việc làm đúng với lòng dân, thì sẽ được dân hoan hô hết mình. Ngược lại, trái lòng dân, rồi sau này... sẽ có hậu

quả đưa tới kẻ nào ăn mặn, tất phải khát nước. Riêng tại quận nhì, trước đây, lối 1 tháng, anh em hiểu chuyện đều biết quá kỹ về 1 Quan phó nắm quyền sinh sát tại quận nhì. Quan quyết định tất cả, còn Ông Chánh, chỉ là bù nhìn. Rồi, liền khi Trưởng Phong về nhậm chức, cùng với chiến dịch thanh trừng các đảng ác ôn có tiếng tăm, ông quan kia, đã bị hỏi thăm sức khỏe. Xem chừng cuộc "hỏi thăm" này có phần om xòm và rùng rợn hơn, những vụ quét dọn khác, bởi còn có thêm, kẻ bị tố là đồng lõa, lại chính là xếp Cầu Kho. Cả hai vị, đã bị đối chất về 2 vụ đang gây sôn xao dư luận:

Y. K. C. O.

Thân phận ông thầy

Từ năm 70 đến nay quả là năm heo chó. Giới nô bộc bán-tim phải cho cửa Khổng sân Trình, hết cơn tiêu nạn rồi tới hồi đại nạn. Từ việc trò hỏi thăm sức khỏe làm thầy bu đầu sứt trán, trò mang vũ sexy vào lớp trình diễn, khiến cô giáo cảm thấy đây không phải "nghề của nòng", lo sợ thất nghiệp phải khua chiêng trống lên bộ Giáo Dục cầu cứu, đến việc các GS tự thực bị chủ trường bóc lột và nhất là mới đây một số trường tự thực đột ngột sa thải hàng trăm giáo sư mà không hề báo trước, đã khiến các giáo chức tự thực vì miếng cơm manh áo phải cùng nhau xông pha lên đường tranh đấu. Đặc biệt vụ trường Nguyễn Bá Tông, người ta thấy hứa hẹn nhiều pha gây sôn nđi. Sau khi đi một đường vì vút đuôi các nam sinh về trường Nguyễn Bá Tông ở Hoàng hoa Thám Gia Định, dành trường cũ cho những nữ sinh "của các Cha", các Cha bèn nđi hững nhất loạt sa thải hàng trăm giáo sư với lý do là trường cần cải tổ lại. Sự kiện này khiến các giáo chức trường NBT phản ứng mạnh, trong một huyết thư gửi cho báo chí, một nhóm giáo sư NBT đã gay gắt lên án âm mưu của Ban Giám Đốc được che đậy bằng bình phong cải tổ. Bức huyết thư còn tiết lộ những bí mật sau tấm áo đen, nhiều chuyện động trời thuộc thể giới phông the.

Trước sự kiện này, người viết không khỏi lấy làm ngậm ngùi:

— Trước hết, đang lúc làm ăn phát đạt, không hiểu «ma trâu, quỷ chướng» gì đưa các Cha đến quyết định cải tổ Trường NBT thành trường dạy toàn đàn bà, con gái, khiến phụ huynh các nam sinh bất mãn, vì con em không có chỗ học, nhất là vì thái độ ngạo mạn và khinh thường họ của Ban Giám Đốc; khiến cho các nữ sinh vì những dư luận bên ngoài, đã phải e dè khi bước vào cổng trường, đầu các Cha luôn luôn đứng đắn đàng hoàng, không chút tà tâm, hậu ý chằm mút nào.

— Sau đó, không ngờ nghề giáo đã xuống dốc, rạc ròi tới mức này. Nghề bán tim phải hay bán thẻ xác cũng có một vài khía cạnh giống nhau. «Làm đi một người hay làm đi nhiều người cũng là đánh đi», các GS ngày nay chẳng những phải chạy rong đi dạy nhiều trường, mà nhiều khi còn đôi lên đôi xuống, đôi lúc chủ trường không cảm thấy hứng thú thuê, bèn đá văng không thương tiếc. Các nhà giáo cũng chẳng còn được quyền chọn lựa đánh đi một người hay nhiều người nữa.

— Cuối cùng việc tổ cáo những chuyện động trời thuộc thể giới phông the, dù đúng hay sai, cũng là một trận cuồng phong gạt phăng tất cả những kính yêu còn sót lại của học trò đối với thầy, đầu nhỏ nhoi nhưng hữu ích vô cùng trong lúc này. Chắc có lẽ không còn ai có đủ quyền để trách móc tuổi trẻ nữa.

I) Đóp bạc của tên Tô vốn là Sư Tồ nghề làm Mác Ten giả. Bị bắt quá tang với 76 chai rượu vừa giả vừa thật, nên nhớ mỗi chai thật giá 4 xìn, Xếp Cầu Kho ăn chịu với Quan phó (đã bị đá đi 1 tháng nay rồi). Và đóp gọn của tên Tô 500 xìn tức nửa tề để thả cho về rồi lại sửa biên bản là 16 chai. Vụ này đã bại lộ. Trưởng Phong đã 16 tất cả. Cả hai, bị phạt "trong 5 năm không được giữ chức vụ chỉ huy, kể cả Trường toán".

II) Tội thứ 2, ác ôn hơn, là xếp Cầu Kho đã đóp vợ của 1 kẻ trốn lính. Nạn nhân mất vụ uất rồ trốn khỏi Quang Trung, rồi về đeo lon quan hai giá, đi xe đép tới Cầu Kho để phục thù. Nhưng gã bị bắt ngay tại chỗ. Nghe nói, xếp lại điều đình đóp 200 ghim, để đạo diễn cho bị cáo trốn thoát, rồi báo cáo là kẻ đào tẩu dùng lựu đạn uy hiếp, vụ này ông Trưởng lại biết kỹ hơn. Thế là "lúa" cả hai xếp. Cầu Kho khốn khổ quá nhiều vì cả hai xếp. Nay nghe tin này họ đang mồ heo ăn mừng tin hạm mất chức.

Phản ưu

Hay tin trẻ:
Cố Chuẩn Tướng NGUYỄN VĂN PHƯỚC
 Đã đến nọ nước ngày 18-05-71 tại Cần Thơ.
 Xin thành thật phản ưu cùng tang quyền và cầu chúc hương hồn cố Chuẩn Tướng sớm về nơi cõi Chúa.
 Trung tá K.Q.
HOÀNG NGỌC BẢO
 Tòa soạn CON ONG

Nhà báo ca bị nghe lời phần nân rất nhiều nạn nhân không phải là thành phần bất hảo, chuyên vào tù ra khám, mà họ thuộc giới lương thiện, không may bị mắc kẹt vào «tu» tại chùa huyên». như, cán chết người gây tai nạn lưu thông, bị thừa gởi v.v.. Bởi đa số là dân gốc con nhà lành, nên họ mới nhận thấy cái bộ mặt hãi hùng của đài Bát Quái hiện nay, đang được khoác danh là trung tâm cải huấn, tức khám Chí Hòa... Đối với dân «quái» giang hồ, họ gọi là đi nằm Áp. Với dân bị tù oan, vì tề trạng cường hào ác bá, họ gọi là trung tâm «cấm hờn».

Nơi đây nhà báo chỉ muốn nói về chính sách giáo dục tù nhân, vì thực tế, chúng ta đéch có chính sách gì hết trơn. Với số cai ngục, vẫn gồm toàn là các xếp đào tạo từ thời «Minh Nốp Săng Đút Nút», và... với mọi hình thức như: nhốt xà lim, caso, khám tối, vẫn áp dụng y hệt như thời đế quốc thực dân.

Nếu có thay đổi chẳng chỉ là thay khơi khơi có 1 danh từ: «cải huấn», càng nghe càng thấy mai mỉa và chua xót. Vì đối với 1 thằng tù, lần thứ nhất vì tội móc túi sau thời kỳ thụ hình, nó trở ra với cái vốn hành nghề lão luyện tinh vi hơn, nhờ học được của các đàn anh chuyên nghiệp «quái»... với kẻ trộm vặt, khi tù trở ra, thành tay ăn cướp có bản lĩnh. Vì có cái gì cải huấn họ? trong những tháng ngày tù ngục. Nếu không muốn nói thẳng là, có nhiều kẻ đang lành mạnh ngoài đời, vào tù ra, thành nghiện chóc: một loại chích ma túy, coi như chết 1 phần nửa đời người, mà Chí Hòa hiện đang phát triển mạnh mẽ, nhờ ở tài buôn bán của các cai ngục. Họ khám xét thật kỹ các tội nhân bị nhốt vì nghiện để làm cho dân nghiện thiếu thuốc.

rồi chính họ lại cho đàn em dạm bán thuốc phiện của họ, vừa là đồ tịch thu của tù, vừa là đồ mua từ các tiệm lén lút bên ngoài mang vào, để bán lại cho tù tiên ông với giá cắt cổ. Theo lời của các nạn nhân mới kẹt trong bát quái đài ra, cho biết, trung tâm CH Chí Hòa vẫn có tổ chức, 1 hệ thống được mệnh danh là trật tự viên nhà giam. Bọn này gồm toàn, tội «quái» hạng nặng gồm những tên vào tù sơ sơ cũng cả chục lần. Nhờ có hậu thuẫn đàn em, cũng là dân làng quái, nên bọn chúng nắm vững các vai trò chỉ huy trong các phòng giam mỗi khi về đêm, đóng cửa rồi thì, chỉ còn tù, với tù sống chung nhau với quyền hành của 1 trưởng phòng giam, cũng là tù, họ có thể hét ra lửa.

Tội nhân nào thấy 60

lòng chống lại họ, sẽ bị b... đàn em bố trí, rồi nửa đêm vu cho tội làm mất trật tự nhà giam, hoặc có đủ rooi tội có thể vẽ ra được để dằn... Hình phạt dành cho tù vô kỷ luật là khiêng nước, «ra cầu tiêu, hoặc phải nằm hoai hoai bên cạnh cầu tiêu hôi thối. Nếu bọn cai tù, tức trật tự nhà tù và trưởng phòng giam nhận thấy một tội nhân nào mới vô, có máu mặt, nhìn cách sống biể ngay là dân có tiền ngoài đời. Thế là, chúng bắt đầu kế hoạch khai thác... Bọn đi tiêu, có thể bị phạt vì tiêu không dội nước, dù dội rồi, chúng vẫn có kẻ làm chứng là bạn chưa dội. Bọn đi đứng, cũng có thể bị phạt vì làm gây tiếng động... Và, bất cứ một hành động nào, chúng cũng có thể bắt bẻ bạn đủ tội. Bạn sẽ phải chịu hình phạt, như...vác nước, từ lâu 4 xuống sân. Hoặc quét cầu tiêu, hoặc lau sân nhà giam. Tất nhiên, bạn đã làm nạn không ai còn muốn bị hành hạ thêm về thể xác, vậy bạn phải biết điều, có nghĩa là bạn phải xin thông cảm với trật tự để y giới thiệu với trưởng phòng. Bạn hãy biên thơ về gia đình, nhắn vợ bạn gọi vô ít tiền, sẽ có người mang thơ đi ngay, dù buổi tối, cũng chỉ trong vòng 12 giờ sau bạn sẽ có kết quả. Vì kẻ mang thơ chính là cai gác ngục. Mỗi lá thư giá 1000đ. Nếu là thư xin thuốc phiện, thì cứ mỗi lượng thuốc lại thêm 1500đ, tiền công mang đồ quốc cấm vào nhà giam.

Tóm lại, nếu cần viết về đài bát quái, thì phải mất 11 ra là 10 kỳ báo. Nhưng, nơi đây chúng tôi chỉ lưu ý, giới chức hữu trách biết dùm cho là, bọn tù nhân được làm trật tự đều thuộc loại quái hạng nặng, vô gia đình, không ai nuôi nấng. Thế mà, quý vị thử kiểm soát coi, mỗi khi chúng được trả tự do, đưa nào cũng có vàng vọt, và cả chục ngàn vốn liếng mang về đời. Nhờ đâu, đó là nhờ bóc lột của tù ăm ở loại chưa biết mùi nhà tù bao giờ, hay vì tai nạn phải xa vào ngục thất. Và còn nữa, cả 1 hệ thống đóp bạc, cấu kết từ bọn cai ngục, cỡ già với bọn tù chuyên nghiệp, đã đồng lõa với nhau để làm khó các tay tù nhân có óc, nhất là với bọn tù nhân gốc Hoa.

Ai ngờ đâu, trong nhà tù vẫn có sòng bạc ăn thua cả trăm ngàn. Tù nhân có hạng sẽ ăn chia với cai ngục số tiền sâu thu được mỗi ngày

Ai ngờ đâu, tù nhân có tiền vẫn được du dương hưởng thú đàn bà... bằng rooi cách, cho tù ra khỏi trung tâm với lý do đưa đi tòa, để tạt về nhà làm 1 cú hú hí cho đỡ ăn ức.. Ôi, tù ơi là tù... Hai ông Chánh và phó ngục Chí Hòa đã biết những chuyện như trên?

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn đưa lật phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Xuất cảng máu qua Hạ Lào

Như một con cu ly say ngủ suốt một mùa đông dài đặc, Mặt Trận Cứu Nguy Dân Tộc của cựu Trung Tướng, cựu Nghị Sĩ Trần văn Đôn cũng đã say ngủ. Mùa đông đã qua, con cu ly thức giấc bò ra khỏi nơi trú ẩn liếm láp kiếm ăn, Mặt Trận Cứu Nguy của ông Đôn cũng đã tổ chức đại hội toàn quốc trong ba ngày liên tiếp, đại hội đã được tổ chức một cách thật âm thầm, và chỉ gửi thư mời báo chí tới dự trong phiên họp bế mạc.

Ông Trần văn Đôn trong phiên họp khai mạc đại hội đã đọc một bài diễn văn. Mở đầu cho bài diễn văn là phần lược trình về tình hình quân sự, ông Đôn đã nói rằng ngày nay năm ngoài, máu người Việt trời đỏ đồng bằng Cao Miên, thì năm nay đã được xuất cảng sang tận núi rừng Lào quốc. Xuất cảng máu Việt qua Hạ Lào, một nhân định thật mỉa mai, thật chua chát, mỉa mai và chua chát cho tất cả những ai đã chú trọng phải đem quân tấn công Hạ Lào nhằm phá nát những nơi tập trung mọi tiếp vận nhân, vật lực của CS vào Nam VN để phá hoại, để khủng bố và giết chóc.

Ông Trần văn Đôn là một cựu tướng lĩnh, nhưng dường như ông chưa phải là một danh tướng. Vì ông chưa có tạo được những chiến công sáng giá nào cả, ông đã về hưu quá sớm, bị về hưu thì đúng hơn, trước khi tại Nam VN có những trận đánh ác liệt với CS, có lẽ vì thế ông không ý thức được những áp lực nặng nề về quân sự của CS đè nặng suốt dọc một giải biên thủy Lào Việt. Một đồng chí của ông, cựu Trung Tướng Tôn Thất Đính đã từng đi thăm mặt trận Hạ Lào và đã xác nhận là ít nhất có từ 5 tới 7 sư đoàn CS Bắc Việt với đầy đủ vũ khí tối tân, có cả thiết giáp đóng dọc theo biên giới Lào Việt và nếu ta không có cuộc hành quân Lam Sơn thì với lực lượng đó, CS có thể mở một cuộc tổng tấn công vào các tỉnh nằm ven biên giới. Cũng là Trung Tướng như nhau, cũng là đồng chí với nhau sao hai ông lại có hai nhận định khác nhau như vậy?

Xuất cảng máu Việt qua Lào, ý của ông Đôn là chống đối cuộc viễn chinh Tây Tiến «cờ lai chinh chiến kỹ nhân hồi» những người đi Tây Tiến chết cho ai trên đất Lào? Xin thưa họ chết cho quê hương Việt, cho dân tộc Việt cho tương lai Việt, Họ đánh ở Lào nhưng chính là để giữ Việt.

Việt hóa chiến tranh

Cựu Trung Tướng Trần văn Đôn sau khi cho rằng cuộc chiến hiện nay không có kẻ thắng người bại, nhưng kẻ thua tất cả chính là tổ quốc VN, ông Đôn đã vẽ ra một hình ảnh miền Nam tương lai chỉ còn toàn thanh niên què cụt, ông bà già, đàn bà góa, trẻ thơ mồ côi... ông đã nói tới công cuộc Việt hóa chiến tranh, công cuộc này theo ông nó đã không mang lại kết quả dự liệu vì nó đã lệch hướng từ đầu, và hiện nay nó là nỗi lo ngại lớn lao. Lo ngại vì người Mỹ đã trút trách nhiệm để trốn trách nhiệm, người Mỹ không những đã rút quân mà còn rút luôn cả những chiến cụ nặng, người Mỹ đã mở rộng cuộc chiến sang toàn cõi Đông Dương để rồi bắt ta phải bao sân, ông đã đặt câu hỏi liệu chúng ta có thể bao sân được không khi ta đối đầu với một kẻ địch dồi dào ngoại viện, ít bận tâm đến sự bở xung quân số, sinh hoạt dân chủ trong lúc ta lại yếu kém về sự yểm trợ.

Nỗi lo ngại của ông Đôn thật đúng, người Mỹ có mặt trên quê hương ta đã bao nhiêu năm rồi, đạn bom của Mỹ đã trút xuống mảnh quê hương gầy mòn này bằng cả số đạn bom mà Mỹ dùng trong thời chiến tranh để Nhị cộng với cuộc chiến ở Đại Hàn trước đây... Mỹ là một đại cường quốc, vậy mà người Mỹ đã không giúp được cho chúng ta thắng được CS, trái lại ngày nay, Mỹ đã phải tìm cách đi với CS, rồi tới một ngày nào không xa, vì cái thế cần phải kết hợp với Cộng Sản

À THIÊN KHÔI

người Mỹ hẳn nhiên phải hy sinh chúng ta như một con cờ thí. Niềm đau xót cho ta là ý thức được cái chết đến gần bên mình mà không sao tránh được cái chết đó... không tránh được vì chúng ta mang thân phận của một tiểu nhược quốc

4 yếu tố tất thắng của ông Thiệu

Nói tới cuộc bầu cử Tổng Thống sắp tới, ông Đôn cho rằng ông Thiệu nắm chắc phần thắng trong tay vì Hiến Pháp đã cho phép ông tập trung trong tay tất cả những yếu tố cần thiết để nắm chắc phần thắng đó, 4 yếu tố tất thắng của ông Thiệu được ông Đôn xếp thứ tự như sau :

- 1) Có guồng máy hành chánh, quân sự, công an, tinh báo.
- 2) Phương tiện vận động đại chúng như truyền thanh, truyền hình, báo chí.
- 3) Tiềm lực tài chánh khổng lồ.
- 4) Hậu thuẫn của đại cường quốc Mỹ.

Riêng về yếu tố thứ tư, ông Đôn đã đi một đường dẫn giải rất ngoạn mục là «phải thành thực nhìn nhận rằng người Mỹ còn có thể lực rất mạnh trên đất nước chúng ta, vì vậy nhắc đến bầu cử mà quên nhắc đến người Mỹ là thiếu thực tế. Người Mỹ sẽ đi nói giữ thái độ trung lập trong cuộc bầu cử này vì hơn ai hết họ đã biết ông Thiệu sẽ thắng phiếu. Ông Đôn khẳng định là trong tình trạng hiện tại không ai ngoài người Mỹ có đủ tư thế để thay đổi tư thế của Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu. Lời khẳng định trên thật xót xa, thật đau đớn nhỉ. Biết người Mỹ không ai hơn ông Đôn!

Trong cảnh đời đen bạc

Tuy đã nhận ông Thiệu nắm chắc phần thắng, nhưng khi đề cập tới 2 ông Dương văn Minh, Nguyễn cao Kỳ có thể ra tranh cử cùng với ông Thiệu, ông Đôn đã cho biết rằng ông và Mặt Trận của ông «Sẽ đứng ngoài cuộc vận động tranh cử của ông Thiệu, vì ông Thiệu có quyền mà không có thế, đứng ngoài cuộc vận động tranh cử của ông Minh vì không muốn ông Minh người anh cả của quân đội bị cuốn xoáy vào cơn lốc chia rẽ». Nhưng ông Đôn lại ủng hộ ông Kỳ, ủng hộ vì theo ông Đôn : «Nếu lấy sự chung thủy để hướng dẫn hành động, tôi đã ủng hộ phó Tổng Thống Kỳ. Trong cảnh đời đen bạc, tìm được một người như phó Tổng Thống Kỳ không phải là dễ.»

«Trong cảnh đời đen bạc, năm chữ thật náo nê ai oán, ông Đôn đã ai oán đời hay ai oán ai mà thốt ra những lời bi phẫn như trên? Nhìn lại cuộc đời ông Đôn, trên con đường danh lợi của ông quá ông đã bị bầm dập quá nhiều. Trong cảnh đời đen bạc, thì một người lấy sự chung thủy đối với ta, hẳn nhiên ta cũng phải lấy sự chung thủy để tạ lại lòng tri kỷ. Ông Kỳ đã thủy chung với ông Đôn, cho nên dù ngày nay thấy ông Kỳ không hội đủ những yếu tố tất thắng như ông Thiệu, ông Đôn vẫn đem sự thủy chung để đáp lại lòng ông Kỳ. Lời nói của ông Đôn về ông Kỳ khiến cho người ta nhớ lại lời ông Kỳ mới đây đã lên án ai đó là «tam bất». Ngày xưa đi học, đọc Quốc văn Giáo Khoa Thư, Thiên Khôi đã từng cảm động «trước bài» Tình bằng hữu phải có thủy chung «Chuyện kể một người bị giam vào ngục thất vì trọng tội (có lẽ tội thoán nghịch) mọi người bạn cũ đều run sợ xa lánh, chỉ có một người không màng hiểm nguy đi nuôi bạn trong tù, bạn khuyên đừng nên nuôi nữa vì có thể liên lụy, ông này chỉ cười đáp «đã gọi là bằng hữu phải có thủy chung». Nay thấy ông Đôn đem lòng chung thủy để đáp lại ông Kỳ, Thiên Khôi còn nhận ra rằng, trong cuộc đời đen bạc này không có gì đẹp và cao quý cho bằng tình bạn. «Trong cảnh đời đen bạc», trong những cái thế chính trị phải coi bạn là kẻ thù cần thanh toán và ngược lại phải nhận kẻ thù làm bạn đồng tâm, Thiên Khôi thấy phục trước tình bạn chung thủy của hai ông Đôn Kỳ?

nhỏ
lông
báo

Thám tử Con Ong khuyến cáo thám tử nhà nước?

Mấy ngày qua, báo chí Thủ đô loan tin om xòm, về vụ án mạng xảy ra rất ly kỳ và rùng rợn tại 12 Kỳ Đồng. Nạn nhân là 1 chú Mèo, chết với 4 viên đạn ghim khắp mình, bên cạnh thi hài ông Mèo là nàng Thái thị Đo, được giới thiệu là vợ cũ của kép đẹp Thanh Tú. Dự luận chỉ biết đại khái rằng :

— Người Mèo mang tên Robert E.W, trước đã làm Giám đốc tại hãng Xuyên Á công ty (chi tiết này của riêng nhóm Con Ong) và nàng Giao Chỉ là tình nhân của ông. Người ta đã hơi vội vàng kết luận rằng : Có lẽ, nàng bị bỏ rơi, nên đã hạ sát chàng Sở Khanh da trắng, rồi tự kết liễu đời mình.

Trong buổi đưa đám tang chiều 14-5-71, thám tử Con Ong, đã thấy khá đông các Nữ Hoàng đi tiễn đưa quan tài của giai nhân bạc mệnh, trong số có cả Thanh Tú. Cũng dịp này, có 1 nhà báo hỏi thăm 1 bà có vẻ mệnh phụ đi xe Mazda, về quá trình của người đẹp họ Thái. Bà khách la mặt chỉ đáp mập mờ rằng : «Nhà báo cũng như nhà chức trách còn lâu mới khám phá ra sự thật của vụ này» ! ? ?

Khách lạ, chỉ nói có thế, rồi chỉ tay qua 1 nàng khác và mách nước cho ký giả tới mảng này mà khai thác thêm. Văn bằng luận điệu úp mở, nhân chứng thứ hai cho biết : «Tôi gặp nó ở Singapor, trong dịp nó chạy nạn biển cô Mậu Thân. (chạy biển cô mà qua tít tận Singapor... dù rõ ràng không phải loại âm ớ). Nó đẻ tại Cà Mau, đã có 2 con với Thanh Tú, 1 bé đã chết. Nó còn có 1 con trai với Mỹ, nay đã 3 tuổi.

Mọi chi tiết chỉ có thể không làm sao đào bới gì thêm!

Thế nhưng, vì tư ái nghề nghiệp và nhất là nghe qua bà khách lạ nhấn mạnh «Nhà báo và Nhà Cóm còn khuya mới rõ bí mật»

Do đó, Thám Tử Con Ong, bèn trở về Kỳ Đồng thì, chêng dết ơi ! nhiều bí ẩn mới lạ, được phớt ra tại đây. Gặp một vị có lẽ cầm tinh con cáy nên vừa nói vừa khàn khoản yêu cầu nhà báo đừng tiết lộ tên ông. Nhân chứng chỉ nói vắn tắt : Nhà báo cần hiểu sự thật, hãy lên hẻm 386 T.M.G, hỏi quanh căn nhà 386/21... Thám tử bắt đầu đi của Con Ong bèn phi lên mục tiêu đã nói trên, thì may thay được gặp 1 nhà kỹ sư tên L họ Trương. Ông kỹ sư L này có vẻ ý thức được quyền công dân nên sẵn sàng kể những điều ông biết, chứ không rét như ông bạn thứ nhất. Nhà kỹ sư tiết lộ rằng «Tui vừa đọc báo xong là nghi ngờ ngay vụ án này Bởi trước khi về Kỳ Đồng, người Mỹ bị ám sát đã mượn nhà ở số 386/21 mà tui ở 386/23. Do đó tui biết rất rõ, người Mỹ tuy đã đứng tuổi nhưng rất đẹp trai và ga lăng. Ông ta đã có 1 bà vợ chính thức mang quốc tịch Đại Hàn. Bà vợ này thường qua chơi nói chuyện với nhà kỹ sư Giao Chỉ và thường phàn nàn về tính hay bay bướm của chồng. Bà vợ gốc Củ Sấm ấy, được mô tả là rất dữ dằn, dữ cỡ Sư Tử Hà Đông của Anamta vậy.

Xuyên qua các sự kiện trên, nhà kỹ sư Giao Chỉ Trương L đã kết luận : Nếu nhà báo có phương tiện, xin hãy mở đầu cuộc điều tra bằng cách thử lưu ý nhà nước coi, cái bà vợ Đại Hàn nọ, hiện có mặt tại Saigon chăng? Nếu như có... thì, cần xét lại gấp vụ án. Hẳn là phải có bàn tay thứ ba, đã xử tử Chàng và Nàng, chứ không phải là Nàng đến giết chàng rồi tự tử theo?

Chi tiết này, theo nhận xét của Thám Tử C.O thì rất hữu lý? Vì tình thân dân tộc và tự ái quốc gia, nhóm C.O long trọng khuyến cáo Ông Nhà Nước hãy... để ý coi, sự phát giác của Con Ong biết đâu không là cái nút chính để phá tan màn bí mật đang bao trùm vụ án.

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠC

Sau ba tuần đầu vô lười, hai toán Chup Mũ và Nữ Kê tỏ ra anh hùng thâm mệt, rủ nhau đi tắm hơi và dấm bóp.

Lập tức có 2 toán mới tranh nhau đó :

1) Toán KHÔNG KHÔNG (Toán này có lẽ bị ảnh hưởng sắc sắc không không của Phật Giáo, hoặc là khoái nghe Elvis Phuong ca : không không... tôi không còn yêu em nữa).

2) Toán NANG ĐỖ (Toán này có tấm lòng sâu như giếng, nên ai làm gì cũng chỉ bắt bớ bắt thôi, không thêm lời ra tòa).

Vậy là Đố Vui tuần này gồm 4 toán :

- Jeannot
- Ma Nốp
- Không Không
- Nang Đỗ

Cuộc chơi lại tiếp tục như thường lệ :

Điều 10 khoản 7 ?

HỎI : Cụ trong dân Nhuệ Khí vừa tuyên bố rằng "cho nhà Hát có không bác bỏ nổi quan điểm của Viện Cầu Mống về Điều 10 khoản 7 của luật Bầu cử, thì rồi Chánh Vương cũng sẽ phúc nghị. Quý vị nghĩ sao ?

JEANNOT : Đúng vậy đấy, cụ Nhuệ Khí là người ra vô so sánh soạch hậu môn Phủ Đầu Rồng, cụ ấy mà không biết rõ lòng dạ của Chánh Vương thì còn ai...?

MA NỐP : Giết gà cần gì dao mổ trâu. Khi cần Chánh Vương phải đích thân ra tay phúc nghị, chỉ cần một người Cao Cầu múa thật kỹ đường gươm Trần Hưng Đạo là đủ rồi.

KHÔNG KHÔNG : Không ! Không ! Chánh Vương sẽ không đời nào phúc nghị. Chính ngài vừa phán "thay đổi lập trường vì nhu cầu bầu cử là đồ vô liêm sỉ". Xưa kia, Ngài đã từng tự tay liêng bỏ Điều 10 Khoản 7 vô sọt rác, giờ đây lẽ nào Ngài lại moi từ sọt rác ra xài ?

NANG ĐỖ : Dù có đem ra xài cũng vẫn không sao, có thể giải thích được. Nên thay đổi lập

trường vì nhu cầu sinh tồn đầu có giống thay đổi lập trường vì nhu cầu bầu cử ?

BAN GIÁM KHẢO : Toán Không Không với Chánh Vương quả thật cũng như Tử Kỳ với Bá Nha : 5 điểm !

Điều 23 luật 19/69 ?

HỎI : Điều 23 luật 19/69 ấn định "Báo chí không thể bị truy tố khi tường thuật hay đăng tải trung thực và ngay tình : các cuộc thảo luận công khai tại diễn đàn Quốc Hội, hay trong các ủy ban Quốc Hội, các lời tuyên bố về quan điểm chính trị của dân biểu hay nghị sĩ..."

Vậy thì tại sao 6 tờ báo tường thuật lời tuyên bố của ông Nghị Mãĩ vô Sơn Đông trước diễn đàn Quốc Hội lại bị bắt bớ bắt ?

JEANNOT : Luật là một chuyện, còn tuyên bố có hại cho nhà Nước lại là chuyện khác. Ai báo chí đại dốt đăng những lời tuyên bố có hại làm chi, có bị bắt bớ bắt cũng đáng đời.

MA NỐP : Không được. Bắt bớ bắt như thế là vi luật, những người đã vi luật nên rút lui nhường chỗ cho kẻ khác mới phải đạo.

KHÔNG KHÔNG : Làm gì có ai vi luật. Báo chí được phép tường thuật những lời tuyên bố về quan điểm chính trị của dân biểu, nghị sĩ, chứ đâu được tường thuật những lời tuyên bố vung vít bừa bãi.

NANG ĐỖ : Toán chúng tôi hoàn toàn tán thành toán Không Không. Xin thêm : Điều 23 Luật 19/69 ấn định "Báo chí không thể bị truy tố" vâng, 6 tờ báo trên chỉ có bị bắt bớ bắt chứ có bị ai truy tố đâu nào ?

BAN GIÁM KHẢO : Hai toán Không Không và Nang Đỗ giải đáp ngon lành. Chả trách được Hội Đồng Bê Xê của báo chí cũng phải ngậm miệng luôn, không thấy họ he gi, mỗi toán được 2 điểm rưỡi !

Điều 19 Luật 19/69

HỎI : Điều 19 Luật 19/69 ấn định : Chậm nhất là 8 ngày sau khi tịch thu, các nhà, chức trách đã ra lệnh tịch thu phải khởi tố trước tòa án hình sự có thẩm quyền. Tại sao đến nay là mười mấy ngày rồi mà vẫn chẳng thấy ai truy tố 6 tờ báo nói trên ?

JEANNOT : Người ta được quyền truy tố

mà người ta không thêm xử dụng, vậy là chính phủ này chơi điệu với báo chí quá trời !

MA NỐP : Điều cái khi khô ! Đem ra Tòa vụ này, Nhà Nước sẽ thua kiện, phải bồi thường cho báo chí là cái chắc.

KHÔNG KHÔNG : Bồi thường thì cũng chả cần. Nhưng có cái lời cở 6 tờ báo ra Tòa mà không đụng chạm gì tới ông Nghị Mãĩ Vô Sơn Đông đã to hòng tuyên bố, thì kê ra cũng... hơi kẹt !

NANG ĐỖ : Chính sách của nhà nước là luôn luôn thông cảm, nâng đỡ báo chí, mà đây chính là 1 bằng chứng cụ thể, để đánh tan mọi lời đồn đại xuyên tạc rằng báo chí xứ này bị đàn áp...

BAN GIÁM KHẢO : Vụ 6 tờ báo nói trên chỉ có toán Nang Đỗ là theo dõi sát và ranh hơn ai hết : 5 điểm !

Quân nhân ra ngoài làm ăn thêm ?

HỎI : Ông tướng tiếp vận vừa loan báo kế hoạch cho quân nhân làm ca để có thì giờ ra ngoài làm ăn kiếm tiền thêm. Theo quý vị kế hoạch này lợi hay hại ?

JEANNOT : Lợi chứ. Quân đội hy sinh nhiều nhất, có được o bế mới lên tinh thần. Chỉ có điều hơi phiền là không biết anh em binh sĩ ngoài tiền tuyến sẽ chia ca ra rã và đi làm thêm ở chỗ mô để bắt thêm được tí địa ?

MA NỐP : Hại chứ lợi gì. Làm theo kế hoạch này các ông Nha ban sẽ nắm hết kinh tế trong xứ, rồi mấy ông trở thành độc tài quân phiệt, bớ ai chịu nổi.

KHÔNG KHÔNG : Độc tài quân phiệt thì không ai muốn đâu. Nhưng cái lợi ngay trước mắt là kỳ bầu cử tới đây ít nhất cũng vợ được một triệu lá phiếu của anh em quân đội.

NANG ĐỖ : Vâng, đúng thế. Còn cái lợi lâu dài là anh em ngoài tiền tuyến sẽ nức lòng tranh nhau đòi được về hậu phương để đi làm thêm. Như vậy là hậu phương ta sẽ được vững mạnh hơn lên. Chưa kể thanh niên thấy vô lính vẫn được đi làm kiếm bạc nên khỏi cần đi trốn nữa, lúc bấy giờ tân binh sẽ đông như kiến, đuôi đi không hết, quân đội ta thừa người để thay thế quân đội Mỹ, chính sách Việt hóa đã hoàn toàn thành công.

BAN GIÁM KHẢO : Vẫn lại 2 toán Không Không và Nang Đỗ thấu triệt đường lối chính sách hơn hết : mỗi toán 2 điểm rưỡi !

TIỂU NGỌC

Người dân đen cầm cân

Tối cao và tối mò (III)

Cái chuyện tối mò nhất trong câu chuyện dài Tối cao pháp viện là chuyện thành phần tòa to thể tư pháp cao nhất nước Annam Cộng Hòa này.

Như cả làng đều biết hiến pháp 9 nút quy định thành phần TCPV gồm từ 9 tới 15 Bao công tuyển chọn trên danh sách 30 ứng tuyển viên.

Điều 4 luật số 7/68 ấn định rút khoát sĩ số Bao công của TCPV là 15 vị tuyển chọn trên danh sách 30 ứng tuyển viên. Nếu 15 Bao công tối cao được tuyển chọn liên tục thì làm một lần duy nhất mà thôi thì đã không có chuyện rắc rối lằm cằm xảy ra. Ba đoàn thể : Thâm phán xử án, thâm phán công tố và luật sư cứ việc canh ty bầu lấy 30 vị chuẩn Bao công, để rồi quốc hội quốc hệ tuyển lựa tài tử, chọn 15 Bao công thực thụ trên số 30 "chuẩn Bao công" ấy, thế là ngon lành, không có gì thêc méc sót cả. Đàng này, luật số 7/68 lại chia cái sự tuyển lựa tài tử Bao công ra làm hai thời kỳ, phùa thứ nhất tuyển lựa 9 Bao công thời, đợ đem phùa tuyển lựa thêm 6 Bao công nữa cho đủ số 15. Nhưng có điều hơi lờ mờ là luật 7/68 không thêm nói rõ rằng phùa thứ nhất tuyển lựa 9 Bao công thực thụ trên số bao nhiêu "chuẩn Bao công", cũng như phùa

thứ nhì tuyển lựa 6 Bao công trên số bao nhiêu ứng tuyển viên Bao công ? Do đó, ngày hôm nay mới có chuyện rối tinh rối mù về chuyện thành phần TCPV vi hiến hay không vi hiến, vi luật hay không vi luật.

Dân ngu khu đen vốn ít học, ngu dốt lại thêm suốt năm suốt tháng chạy long tóc gáy lo sao cho đầy niêu cơm, nên hiểu luật một cách giản dị rằng thì là nếu chọn 15 trong số 30, thì tất nhiên chọn 9 phải trên 18, còn cái số 6 Bao công còn lại ta để dành tới đợ đem phùa làm một đường tuyển lựa trên số 12 "chuẩn Bao công" thế có phải là đúng boong 15/30 không nào ? Vừa hợp pháp, vừa hợp hiến lại vừa hợp vệ sinh.

Thế nhưng, năm 1968, ba đoàn thể : thâm phán xử án, thâm phán công tố và luật sư lại chỉ bầu được có 24 "chuẩn Bao công" mà thôi. Sở dĩ chỉ bầu bí được 24 vị "chuẩn Bao công" là vì số ứng tuyển viên luật sư đoàn chỉ có 4 người. Do đó, quốc hội đã mở cuộc tuyển lựa tài tử bằng cách tuyển chọn 9 vị Bao công thiệt tho trên số 26 "chuẩn Bao công" mà thôi.

Nhà nghị sĩ chủ tịch ủy ban tư pháp định chế viện Bộ lão bèn la làng lên rằng cái thành phần TCPV hiện nay là vi hiến, vì chừng nó đã được tuyển chọn trên số 24 "chuẩn Bao công". Hiên nhiên con số 24 không phải là con số 30 hiến định. Kết luận, nhà nghị sĩ kêu gọi 9 vị Bao công tối cao từ chức và quốc hội sửa lại luật.

Không còn thêc méc nữa, nhưng hơi buồn vì rằng tại sao phải để tới 3 năm sau khi bầu bí, tuyển chọn và bổ nhiệm 9 đấng Bao công tối cao rồi, "thiên hạ" mới nhìn thấy con số 9/24 là bất hợp hiến và bất hợp pháp? Tại sao cái hội đồng tổ chức bầu cử TCPV có nhiệm vụ tổ chức và chung quyết các vấn đề liên quan đến cuộc bầu cử Bao công tối cao, mà thành phần gồm đa số các nhà trí thức khoa bảng, không những vẫn chương chữ nghĩa bề bề, mà luật lý cũng bề bề, lại không hề thấy gì khác thường về con số 24, lại vướn chung quyết và

chuyên danh sách 24 chuẩn Bao công qua quốc hội ? Tại sao quốc hội quốc hệ cũng không hề thêc méc tí tí về con số 24, mà cứ ào ào tuyển chọn ? Tại sao Quốc Vương, bên cạnh có rất đông cố vấn pháp luật, cũng không trông thấy cái sự không ca tồ líc trong con số 9/24 mà vẫn phoong phoong bỏ nhiệm ?

Nhưng Ba Tòa Ông Nhớn Tối cao đã ra thông cáo minh xác rằng thành phần TCPV đương nhiệm không vi hiến vì đã được tuyển chọn đúng boong theo tỷ lệ Lý Thuyết hiến định, không có sự vi hiến, dĩ nhiên không có sự từ chức.

Tuy nhiên, có điều hơi kỳ là "không ai có thể mần công lý cho mình", không ai có thể vừa là can sự lại vừa là Ông tòa, Ba Tòa Ông Nhớn Tối cao không nên tự mình tuyên bố rằng mình không vi hiến. Giá Ba Tòa Ông Nhớn nhờ một người khác nói hộ, ví dụ nhờ nhà dân biểu Kỳ Sanh, thì đợ kỳ hơn.

Dù sao cái thông cáo của Ba Tòa Ông Nhớn cũng rất quý hóa và đáng đồng tiền bát gạo. Hứ vía, nếu Ba Tòa Ông Nhớn tối cao đương nhiệm vi hiến thì nguy to. Nếu dân chủ Pháp trị của Annam cộng hòa ta đang sáng choang, vì gồm đủ ba thứ quyền : Hành pháp, Lập pháp và Tư pháp, nếu chỉ vì một con số lằm cằm 9/24 mà quyền tư pháp đi đơng vì vi hiến thì nền dân chủ sẽ lằm nguy. Đàng xếp chúa Bao Công đã từng ví von rằng TCPV là một cơ cấu nằm giữa Hành pháp và Lập pháp. Ta thử tường tượng cái thế dân chủ đang phùng phùng đầy hào khí vì gồm đủ ba chân, nếu cái chân giữa teo đi, thì tự nhiên cái sự dân chủ phải coi là hết sủ oát.

Cũng xin hải nội chư quân tử đừng nên câu nệ về cái sự thực tế. Cái sự lý thuyết mới đáng quan tâm chứ ! Tuy nhiên, ở cõi đời này thiếu gì cái sự lý thuyết rất là hào nhoáng vẫn bị phang kềm một khi nó không chịu công nhận cái sự thực tế.

Kỹ Thương Ngân Hàng COMMERCIAL INDUSTRIAL BANK

□ Công Ty Nặc Danh — Vốn 250.000.000 đ 00 góp đủ — Trụ sở : 422 Trần Hưng Đạo SAIGON (Góc Nguyễn Biểu — Trần Hưng Đạo)

□ Điện thoại số : 98.495 — 98.496 : QS 60.078 — 61.421 Điện tín : INCOMBANK

THỰC HIỆN MỌI NGHIỆP VỤ NGÂN HÀNG :

- Nhận và trả mọi số tiền kỳ thác — Cho vay dưới mọi hình thức — Mở tín dụng khoản xuất nhập cảng
- Chuyên ngân — Mở Trươn Mục Tiết Kiệm

Tiếp đón nông hộ phục vụ mau lẹ và kín đáo

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gãy tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ gươm đầu chém ruồi

VĂN QUÂN hạ thủ

Trái ngược

Nhà nước vừa chánh thức ra thông tư cấm ngặt công chức không được xin từ dịch hoặc nghỉ giả hạn không lương nếu không có lý do chánh đáng. Chính vì bản thông tư này người ta càng thấy rõ nghề công chức bây giờ quả thật không có gì hấp dẫn hết trời, khác xa với nghề công chức hồi Tây thuộc vài chục niên về trước. Nói trắng ra thì nghề công chức hôm nay đói quá, lương bổng còn thua xa một anh công nhân xích lô hoặc một mẹ Mèo hạng bét. Nhất là từ ngày có những biện pháp kinh tế sáng giá được ban hành giúp vật giá leo thang đùng đùng, thì người công chức lại càng đói hơn nữa. Ở bất cứ công sở nào, hàng ngày cũng đều có những vị công bộc hi hục si nhê chờ mắng xin nghỉ hẳn hay nghỉ một thời gian không lãnh lương, để ra ngoài mần sớ tư kiếm đồng lương khấm khá hơn. Sự kiện này có lẽ khiến quá tự ái của nhà nước bị thương tổn nặng nề, nên nhà nước tức lắm, nhà nước mới ra thông tư ngăn cấm như trên.

Thế nhưng tục ngữ Anamta vẫn có câu "giữ người ở chứ không ai giữ nổi kẻ đi", nhất là kẻ đó lại đang muốn đi khỏi nghề công chức. Vì nếu nhà nước cứ kháng kháng giữ riết thì thử hỏi trước hoàn cảnh vợ đói con rách, người công chức bị miễn cưỡng phải ngồi lại liệu còn đủ tinh thần hăng say để làm tròn bổn phận và trách nhiệm không? Đây là chưa kể vì sự quá nghèo đói có thể nảy sinh ra ý tưởng tham nhũng, sẽ trở thành hạm lớn hạm nhỏ trong cái xã hội vốn đã và đang đầy dẫy tham nhũng sẵn từ trước tới nay.

Bởi vậy, thiết nghĩ nhà nước nên suy tính lại: Nếu đủ sức bảo đảm cho công chức một đời sống tương đối sáng sủa hơn, thì hãy giữ. Bằng không nên rút ngay thông tư ngăn cấm để cho họ được quyền nghỉ việc lẹ ba ga nếu muốn, có lẽ mà hay hơn.

Tin mừng

Giữa lúc số đông đảo kép nhà hát tây đang buồn bã ủ ê vì tương lai thảng tảm vô cùng đen tối... thì lời tuyên bố của sự vụ Pháp Lan phớt ra đã giống như một luồng sinh khí mới, giúp toàn gánh cái lương trần trẻ hi vọng trở lại. Trước 5 điểm sự vụ Pháp Lan đưa ra để làm tiêu chuẩn đòi hỏi một ứng cử viên tranh chức vụ dân cử cần phải hội đủ, nếu muốn Phật giáo ủng hộ, đa số đảo kép đều cười tở tở mà rằng nếu vậy thì vấn đề « cạnh tranh nghề nghiệp » sẽ không còn đáng ngại nữa. Vì chắc chắn rất hiếm có đối thủ nào hội đủ được những điểm lý tưởng của sự vụ Pháp Lan, như phải có lập trường cứng ngắc và hoàn toàn trung lập; trông thấy Đức thánh Trần không được tối mắt lại để bị mua chuộc; phải có ý chí kiên cường không sợ bất cứ áp lực nào, dù đã man tàn bạo đến đâu v.v...

Biện minh cho lập luận trên, các đảo kép cho rằng đòi phải có lập trường cứng ngắc là không có được, vì trung lập là điều tối kỵ nằm trong chủ trương « bốn không » của ngài ngự, Còn điểm không

được tối mắt khi thấy bóng dáng đức Thánh Trần cũng thật khó ỏi là khó, vì ở thời buổi bây giờ các bậc tu hành nhiều khi còn tham sân si đầy đầy hưởng hồ ửng cử viên phạm tục. Bao giờ câu biết chề ca ca thì họa chẳng. Riêng điểm phải có ý chí kiên cường cũng thật khó lòng thay, vì đã là con người bằng xương bằng thịt thì ai không sợ đau đớn, trước áp lực đã man tàn bạo ai không run thấy mẹ, làm sao giữ nổi kiên cường bất khuất? Hồng tin cứ hỏi ông QVK Phan Quang Đán là biết ngay à.

Con nít trô, con nít choác

Chiến dịch bài trừ ma túy được ông nhà nước phát động rầm rộ từ nửa tháng nay, với những thành tích khám phá hết ò buôn lậu bạch phiến này đến vô được hàng chục hàng trăm kiện cần sa kia. Nhưng tất cả những thành tích đó vẫn không rung rợn bằng nguồn tin vừa được một viên chức cao cấp bộ TLCS tiết lộ có một tổ chức chuyên đầu độc các học sinh vào đường nghiện ngập ma túy, tại một trường tiểu học miệt Chợ lớn.

Nói cho ngay ở thời buổi chiến tranh như Anamta bây giờ, xã hội bị phân hóa gần đến rề cái rề cú, thì việc con nít bắt chước người lớn đâm sầm vào đường ghềnh hút không có mấy lạ. Hàng ngày nếu làm một vòng thăm các động trô động choác, người ta rất dễ gặp các khách hàng trung thành còn ở tuổi vị thành niên hoặc hơn thế, chỉ đáng gọi là nhi đồng vừa thôi bú tí. Tệ đoạn nguy hiểm này, gia đình và xã hội phải gánh chịu phần trách nhiệm lớn là lẽ đương nhiên. Nhưng riêng bọn đã tâm cố tình dụ khị con nít vào đường ghềnh hút, bọn chủ động trô động choác tiếp nhận khách hàng con nít để làm giàu, thì không thể gọi là gánh chịu trách nhiệm được. Bọn chúng chỉ có mỗi một giải pháp xứng đáng nhất để đền bù tội lỗi là mang ra bản bỏ.

Quan tống Kinh kinh quá

Ông nghị Cầu Mống Hồng Sơn Đông vừa tung ra nguồn tin Hít cốc là quan thượng thư Phạm kim Ngọc, nhà kinh tế nổi tiếng khét lẹt của cường quốc Annam, cũng biết thế nào là tham những 600 triệu đồng đồng đương. Vấn theo ông nghị Sơn Đông, vụ này ông đã biết rõ từ khuya rồi, nhưng vì hành động lem nhem của ông Tổng Kinh có liên hệ đến nhiệm kỳ của đức vua đang tại vị, nên ông phải nén bưng để dành. Nay nhiệm kỳ của đức chúa vấp bong poong pi nan, ông mới phớt ra để gọi là quả khuyến cáo với ngài ngự nếu muốn tái tục trị vì thì cần phải coi chừng họa nơi ông tay áo.

Nhóm Con Ong nghĩ mũi lòng tội nghiệp quan tống kinh quá. Dầu sao đối với nhà nước quan cũng từng đây công hân mã, quan từng phải chịu đựng biết bao lời ông tiếng ve thay cho nhà nước. Vậy phỉa tai tiếng vì tham những này của quan tống Kinh chẳng qua cũng vì nhà nước cả vậy thôi. Chứ thật ra quan đâu có muốn, đồng bạc nó vốn bạc bèo lăm. Quan ghé thấy mẹ, quan đâu dám giữ ró trong người. Không tin cứ qua Tây hỏi tại nhà băng bên đó coi.

● ● ●

Quốc sách tự đóp tự cường.

Sau bao đêm dài nằm vắt tay lên trán suy nghĩ những đường lối cứu quốc an dân, mộng sử Tông Ngọc đề ra được một sáng kiến mới. Ấy là cái sự thảo khoán go triệu đôn để nhập cảng trong thị trường song hành, những món hàng mà trước đây thuộc loại xa xỉ phẩm như xe hơi, xe gắn máy, tủ lạnh, máy lạnh, các loại thực phẩm và nhất là rượu.

Chắc hẳn rằng, Tông Ngọc đã nhận thấy các biện pháp kiểm ước, song hành, và phân xuất ra quần đã làm cho dân giàu nước mạnh lên nhiều, nên bị giờ cần phải để cho dân chúng được ăn tiêu thả cửa, đóp hít vung vít theo đúng tiêu chuẩn tự đóp tự cường.

Nhưng thử hỏi rằng, giới đất này mấy ai đã có tiền dư thóc mục như Nguyễn cao Thăng, Nguyễn thị Hai, Trương Vĩnh Lê v...v... để mà có thể xài được máy lạnh và tủ lạnh. Lương công chức, quân nhân và thuyền thợ, hốc vào mồm còn chẳng đủ, đào đâu ra mà sắm sửa những món hàng đó.

Thành thử ra cái thảo khoán của Tông Ngọc chỉ nhằm phục vụ một thiểu số nhà giàu mà thôi. Dân chúng đói rách chả nước mầu gì hết chọi.

Nhà nước Nha Trang với cái trò phù thủy

Như ai nấy đều đã biết, ở nước Mít ta có ba nơi có yến sào: Qui Nhơn, Quảng Nam và Nha Trang. Cứ bốn năm một lần, nhà nước mở một cuộc đấu thầu công khai, ai bỏ giá cao nhất thì được lãnh thầu khai thác.

Trước đây, giá đấu thầu ở Qui Nhơn cho mỗi hạn kỳ là 4 triệu, nhưng nay vì vật giá tăng lên nên giá bỏ thầu cũng tăng theo và hiện lên tới 33 triệu rưỡi, còn Quảng Nam thì từ giá 250 ngàn cũng tăng lên đến 6 triệu. Riêng Nha Trang trước đây cho đấu thầu 8 triệu nay nếu vẫn tiếp tục cho đấu theo hình thức ấy thì giá thầu có thể lên tới 45 triệu.

Ngoài ra Nha Trang lại có ngành khai thác đầm đăng tức là đầm cá. Giá đấu thầu theo thị trường hiện tại ít ra cũng phải hơn 40 triệu cho 4 năm.

Nhưng chả hiểu nhà nước Nha Trang cùng với các cha nghị viên hội đồng thành phố nghĩ ngợi ra rằng, lại hủy bỏ các cuộc đấu thầu và thay bằng hình thức hiện giá. Ai đưa giá cao nhất thì được quyền khai thác.

Do sự vận động của một số nghị viên, trong đó có ông Nguyễn Bá Linh là Phó chủ tịch Hội đồng tỉnh, cùng một hai đảng Cái bang đang cần tiền ra ứng cử, tòa tỉnh đã tổ chức một cuộc hiến giá vào cuối năm 1970. Có tất cả 3 người hiến giá: Trương Giỏi đưa giá 16 triệu, Phan Ngọc Truyền 22 triệu và Diệp Bảo Hoành 24 triệu.

Trên nguyên tắc, ông Diệp Bảo Hoành đưa giá cao nhất thì được lãnh khai thác, nhưng không hiểu các bố nhà nước địa phương và các cha Hội đồng tỉnh mần ăn ma tit như thế nào và giờ trò phù phép biến hóa thần thông ra sao mà ông Trương Giỏi, người bỏ giá 16 triệu lại trúng cái rụp.

Giữa một vụ đấu thầu với một vụ hiến giá, người ta đã nhìn thấy ngay con số sai biệt. Một đảng có 16 triệu và một đảng 45 triệu. Áp dụng hình thức hiến giá, ngân sách tỉnh hạt đã bị thiệt hại hơn 20 triệu bạc. Tất nhiên nhà nước địa phương và các bố Hội đồng không thể ngờ ngần đến cái độ để cho người ta sỏ dây lỗ mũi và làm giá trong vụ hiến giá này. Có ngu như bò thì người ta cũng thừa biết thế nào một sự mờ ám ở bên trong. Và sự mờ ám rõ rệt nhất là đưa một ông hiến giá 16 triệu thay thế cho ông hiến giá 24 triệu.

Ông Nguyễn bá Linh, phó chủ tịch Hội đồng tỉnh đối mí dân chúng Nha Trang thiết ra cũng chả có xa lạ đéch gì. Người ngòm ông ra rằng thiên hạ đều biết một cách rõ ngành rõ ngọn. Ông đã từng là phó tỉnh trưởng Nội An, lại cũng đã từng đi tù. Hồi ra tranh cử nghị viên, ông hãy còn mang tiền án, ấy thế mà vườn đặc cử như thường, cho tới những ngày gần đây, tòa án Thừa Thiên mới điều chỉnh xong tình trạng của ông ta.

Hơn 20 triệu bạc đối với ngân sách của tỉnh không phải là nhỏ. Nó có thể dùng được bao nhiêu công việc như sửa đường xá, cầu cống và rất nhiều việc hữu ích công cộng khác. Vậy thì xin các cụ trong Âm sát viện, nhất là nhà nước trung ương, cần phải khai quật cái vụ bê bối này ra trước ánh sáng.

VIÊN NGỌT ĐỀ ƯƠNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRUY-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHẬN HIỆU TRÁI TIM

RẠP CHIẾU BÓNG
HƯNG ĐẠO

197 - 199 - 201, Trần hưng Đạo - Tuy Hòa

Rạp mới khai trương rất tối tân
Với màn ảnh đại vĩ tuyến và hệ thống âm thanh độc đáo nhất miền Trung.

Giám Đốc
HOÀNG ĐẠI YÊN

● CỬU SÙNG

Yêu nhau đi chiều hôm tới rồi

Trong lúc các đảng phái chính trị thì đua nhau phát triển vung vít, kết nạp người một cách bừa bãi đến nỗi xảy ra cái tình trạng, một người có chân ở cả ba bốn đảng, thì các thành phần bụi đời cũng không chịu thua kém: họ cũng đang tổ chức đảng.

Saigon thì có đảng Hippie cứu quốc sắp sửa nhóm họp nay mai tại sân vận động Hoa Lư với sự góp mặt của các Hippie quốc tế. Tại mấy tỉnh miền Trung, các đồng chí Hippie cũng vừa khai sinh ra một cái đảng mệnh danh là đảng "yêu nhau tự do". Riêng tại tỉnh Quảng Tín và thị xã Đà Nẵng đã có tới hàng trăm đứa con trai, con gái thuộc lứa tuổi 16, 17 tham gia vào tổ chức này và hoạt động rất đặc lực, đến nỗi rằng thì là dù chẳng có chích móc phin, chোক thuốc phiện hay hít cần sa, mà những đứa con trai cũng mặt bung da chỉ sau những đêm trác táng.

Đảng "Yêu nhau tự do" suy tôn Đại Cathay làm lãnh tụ và coi những thứ anh chị quá cố như Lâm Thợ Điện, Hùng Mặt Mụn như những nhân vật khai sáng ra cái đảng của họ.

Tuy nhiên, như vậy, thật thế, nhưng mà đảng "Yêu nhau tự do" lại đang bị nhà nước địa phương "săn bắn", một cách rất nên là một sự "chủ vị" và nồng nhiệt. Nhiều cô cậu đã bị hốt lên xe cày đưa về bốt vì cái tội Hippie.

Cùng ở trong cái nòi Hippie mà một đảng thì được nâng bi lên hàng cứu quốc, còn một đảng thì lại bị liệt vào loại ma cà bông, du đảng cho nên giới Hippie tinh nhỏ hiện phần uất ghê lắm và hăm he rằng sẽ kiện lên đến tận Tối cao pháp viện.

Nhưng các bố Tối cao tối thấp lại đang bán xúc xích lên về cái vụ 9 ghế mí 15 ghế, sức mảy mà đi dòm nom tới cái vụ Hippie.

Thế mới biết rằng Hippie thuộc loại con ông cháu cha ở Sê Gòong vưỡn hách xi xăng hơn

những thứ Hippie con nhà rách ở tỉnh nhỏ nhiều. Chả có thể mà khi bị báo chí chửi rủa người ta đã vội đội mũng đưa họ lên hàng cứu quốc!

Vạn tuế Hippie Sê Gòong! Đứa nào đụng vô thì bỏ mẹ!

Cứ như bố con chó xôm.

Thưa đó là thái độ của ông Bưu điện, tục gọi là nhà giấy thép mà xưa kia Tây gọi là PTT, nghĩa là phải từ từ, phải thông thả, phải tốn tiền như sau này. Sau khi tự động tăng giá cò lên gấp đôi gấp ba trước, bị giờ ông lại sắp sửa tăng giá điện thoại, mặc dù là đầu năm nay, ông đã tăng một phen rồi.

Người ta hẳn còn nhớ rằng, cách đây chừng hai niên, một máy tờ lô phôn, mỗi tam cá nguyệt chỉ phải đóng chừng 3.000. Nhưng năm nay, cũng cái máy đó, khổ chủ phải nộp cho ông bưu điện 18.000 tức là tăng 600 0/0.

Như vậy có nghĩa rằng ông bưu điện của chúng ta đã thi đua với ông kinh tế về phương diện bóp cò và móc hầu bao, ruột trướng của dân chúng, theo đúng mi li chính sách kiệm ước, phân xuất ra quần, và song hành v.v.

Ác ôn hơn nữa, ông bưu điện lại còn để ra cái khoản tiền ký quỹ. Một khi nhận được giấy mắc điện thoại, các gia chủ đều phải đóng từ 7 chục đến 100 ngàn. Và nếu tính tất cả những tiền lật vật khác thì số phí tổn để có được một cái tờ lô phôn phải lên tới ba bốn trăm ngàn. Bởi lẽ nếu không có nó thì ông bưu điện có thể nại ra hàng trăm cớ để thoái thác như là thiếu đường giây, hoặc vì lý do kỹ thuật chưa thể cung cấp được.

Có cái máy tờ lô phôn bị giờ cũng như có một cái nhà. Người ta có thể sang nhượng được. Và số tiền sang nhượng theo giá thị trường hiện nay ít ra là bốn trăm ngàn. Có một điều rất hay ho và lý thú: sau khi đã sang nhượng được cái tờ lô phôn, người chủ mới dù ở trong một cái đường hẻm hay ngõ cụt thì đường giây vưỡn chịu khó chui vô như thường. Đó là do phép màu của Đức Thánh Trần vậy.

Chính cũng vì các lẽ đó mà một số lớn các nhà thờ ở Sê Gòong hiện nay đang xài tờ lô phôn lu bù để dùng vào việc "Call-girl". Nhà thờ vì có đồng bạc nên có ngay mấy đề xài, còn nhà báo rách nát mòng toi thì xin cả mấy năm nay ông bưu điện cứ như điếc.

Bưu điện lại còn áp dụng cái chính sách bố con chó xôm đối với những người thuê bao. Trong bản hợp đồng, người ta đã thấy có những điều khoản vô cùng ngang ngược, đại khái như "Các đường giây điện thoại đều do sở bưu điện đặt và thuộc quyền sở hữu của sở này, ở bất cứ trường hợp nào, chính phủ cũng không phải hoàn lại tiền đã nộp để đặt đường giây". Như vậy có nghĩa là ngay cả trong trường hợp vì một lý do nào đó, bố nhà nước tự động tháo gỡ đường giây, thì người thuê vưỡn phải chịu mất toi số tiền ký quỹ.

Một đoạn khác trong hợp đồng lại nói rằng: "nhà nước nhất thiết không chịu trách nhiệm gì về việc xử dụng điện thoại bị gián đoạn bất cứ vì lẽ gì."

Thành thử ra mỗi lần tu bổ đường giây, ông bưu điện lại tha hồ thu tiền rằm rập. Và những cái máy thuộc hệ thống 40 ngàn, được lắp vào khoảng Tết Mậu Thân đã thi đua nhau hỏng lu bù kèn. Khổ chủ kêu chán mỗi miệng.

Muốn xài lại thì phải từ từ, phải tốn tiền, theo đúng chính sách PTT.

Bài ca tụt quần

Nhân cái tin có một ông lão vạch quần pi-pi trước trụ sở Cái Bang để phản đối những hành động lem luốc của nội bộ, một độc giả của C.O là mông sử lựu đạn cay có mần một bài thơ diễn tóa như sau:

*Tung chướng đôi tay tụt cái quần
Phen này ta mở cuộc hành quân
Vạch phơi ráo mặt loài sâu nước
Chém rụng hết đầu lũ mọt dân
Mạo phép công du chuyên bán lậu
Tranh quyền xuất ngoại cốt buôn gian
Hậu môn lớn củi mong tư lợi
Tế thể an bang mẹ cóc cần.*

Và một bài thơ khác tặng bà Dạ Xoa sau khi con bà đã tham dự một vụ bê hội đồng rồi bị bắt bớ bốp:

*Giấc ở trong nhà khó ngủ yên
Tả xung hữu đột thoi như điên
Lưng đeo lưng lẳng hai bì đạn
Vai vác kèn cồng một đại liên
Chiến thuật mũi dùi đâm chính giữa
Hành quân rẽ quạt thọc đôi bên
Giặc uỳnh xong rồi lau khi giải
Một phờ râu cáo ngoáo triều miên.*

Đã mưa xin mưa cho khắp

Ông tướng Đồng văn Khuyên, tổng cục trưởng tiếp vận, vừa phát minh thêm sáng kiến nhằm xử dụng khối nhân công vĩ đại 1 triệu anh nhà choang trong công cuộc phát triển kinh tế tự lực tự cường: Quân nhân được chia ca, một ca phục vụ đơn vị còn một ca thì có quyền sức sạo mần việc bên ngoài để kiếm thêm tí tiền cơm phục vụ bà xã.

Không ai chối cãi được rằng hàng ngũ nhà choang Giao Chỉ phần đông rách từ khuya rồi, hồi tiền kiệm ước song hành đã phải dùng xanh tuya buộc bụng rõ chặt cho bớt đói, huống hồ là bây giờ lại thêm 7 biện pháp bóp hầu của ông Tổng Kinh vừa ra lò cách nay chưa lâu. Hóa nên sáng kiến "chia ca" của tướng Khuyên chắc sẽ giúp cho nhiều trại gia binh mừng hết lớn, vợ con nhà choang phen này sẽ bớt rách mướp được phần nào.

Thế nhưng — cái tiếng nhưng luôn luôn và bao giờ cũng chó đẻ — đã kêu bằng nhà choang thì phải cầm súng uỳnh giặc chứ đầu lúc nào cũng phây phây ở thành phố như một thiếu số lính kiềng có cấp bằng CÔCC để được hưởng chia ca "đờ mi xi vinh, đờ mi mi li te..". Hay không lẽ lính tiền đồn cũng được chia ca, rồi đương lúc bắn lộn túi bụi với địch quân, sức nhìn đồng hồ thấy đã hết ca phục vụ nhà banh bên thơ thói hân hoan buông súng, bắt xê công xinh cho bạn đồng đội để vu về hậu cứ mần việc ngoài sao?

Đã mưa thì xin mưa cho khắp. Đã gọi là biện pháp nâng đỡ thì xin nghiệm "kiú", nâng đỡ suốt lượt để khỏi gây buồn tủi thiệt thòi cho những người lính thú đồn xa.

Phải hỏi ông Tổng Phiệu

Theo tin đồng nghiệp TSM, thành phố Vũng Tàu hiện nay là hiện tượng của một xã hội sa đọa

với những trò du hí trác táng như những sòng cờ bịch lờ lờ, những hắc điếm công khai ăn chơi thả ga, những tiệm nhậu đăm vũ sắc xy chăm phần chăm nom đã mắt không chịu được v.v... Dĩ nhiên những mục du hí rất vui trên đều phải được sự đỡ đầu của một số quan to súng bự nào đó, từ trung ương hay ở địa phương.

Sự kiện này khiến người ta bắt nghĩ ngay đến ông Tổng Phiệu, sếp lớn bộ xà ga Giao Chỉ. Cách nay chưa lâu, năm ngoài năm kia gì đó, có dư luận cho rằng chính ông Tổng Phiệu từng dâng lên Annam Quốc Vương một kế hoạch vĩ đại nhằm biến thị trấn Vũng Tàu thành một Casino khổng lồ. Nếu bản kế hoạch của ông Tổng xà ga được thành hình thì cam đoan sẽ bắt xa những địa danh quốc tế như Las Vegas, Monaco, Macao về đủ mọi phương diện. Vậy biết đâu hiện tượng sa đọa tí ti ở Vũng Tàu hiện nay lại chằm nằm trong sách lược đồ mìn của ông tổng xà ga, dám lắm a!

Còn Thị Trưởng thì "hữu danh vô thực" sờ vào đâu, kẹt đó. Tuy là một thị xã nhỏ bé nhưng lại quá nhiều ông bà lớn lấy nơi đó làm nơi dưỡng... già.

Lá bùa hiệu nghiệm

Tuần rồi, các công nhân Giao Chỉ mần việc số Mèo tại căn cứ Long Bình đã than dài về việc bị xoa nắn quá kỹ mỗi khi đi qua công sở. Sở dĩ lệnh xoa nắn gắt gao trên được ban hành, vì đám viên chức da đỏ tại đây cho rằng đồ PX hồi này bị mất cấp quá nhiều, cần phải điều tra khám phá

vào cả những nơi sâu kín khuất của các công nhân, đặc biệt là nữ công nhân, để may ra vồ lại được những phi đi đê, tí vi, la đờ v.v...

Mặc dù công phần trước hành động đã mần vô nhân đạo và làm thương tổn tới nhân phẩm của mình không ít, nhưng các công nhân Giao Chỉ vẫn phải mốt cười chê tụi da đỏ vừa ngây thơ vừa ngu dốt bỏ mẹ. Xưa nay ai còn lạ gì đồ PX sờ đi lọt được ra ngoài là đều do bàn tay nham nhúa của chính tụi da đỏ, phi và củ sâm ăn cắp rồi phát mại cho dân bần xứ để kiếm tiền thầy lỗ. Hơn nữa một chiếc la đờ đầu phải nhỏ bằng bao quẹt, một chiếc tú lạnh hay cái tí vi nào chỉ bằng bao thuốc lá mà tụi da đỏ mong chỉ giành giật lại được trong người đám công nhân Giao Chỉ? Ra lệnh khám xét gắt củ kiệu như thế khác nào chính tụi da đỏ đã làm nhục quốc thể của họ trước tiên và tự thú nhận bất cứ cái gì của Mèo cũng đều bé tí xiu có thể giắt kỹ trong cặp quần dân Giao Chỉ được dễ dàng.

Nhóm Con Ong: Các anh chị em công nhân số Mèo đừng nên buồn. Từ nay để khỏi gặp cảnh bị xoa nắn bốc hốt ầu, mỗi người cứ đeo sẵn trong bụng một bức chân dung của đại đế là em. Mỗi khi trông thấy đạo bùa đó, tụi "em pi" da đỏ chắc chắn phải gạc đờ bu là cái cẳng, hết đám xoa nắn nữa.

Biếng ăn! Mất ngủ!

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Beta)

- AN NGON — MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- DỄ NGỦ YÊN LÀNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc tây

(SOMI BY 1100CBP)

THỦ NHẬN XÉT VỀ THÁI ĐỘ CỦA Ô. NGÔ KH. TỈNH, VÀ Ô. HỒNG S. ĐÔNG

• Ông thông tin không cho ông Nghị Sĩ được tuyên bố bừa bãi, ông Nghị sĩ chửi xéo ông Thọ Lặn... là Thọ giầy!

NOC ĐOC

Cách đây mấy tuần, ông Nghị Hồng sơn Đông căn cứ vào tin tức báo chí, tuyên bố vung vít ở Thượng viện về thân phận của VN giữa hai thế lực ngoại lai, Mỹ và Cộng sản. Sáu báo tưởng

thuật lời ông nghị Đông đều bị ông Thông tin hốt hết. Rồi ông Ngoại giao ra thông cáo nói rằng ông Nghị Đông nói ầu, và "nhẹ dạ". Riêng ông xếp thông tin, tức là ông Tổng Trưởng có biệt

hiệu "Thọ lặn", thì nói rằng Nghị sĩ chỉ được tuyên bố ở Diễn Đàn Quốc hội, không được ra ngoài tuyên bố bậy bạ. Và báo chí bị tịch thu

mà không bị truy tố là có phước lắm.

Sáng 26-5, trong phần nhặt ký trước phiên họp khoáng đại thượng viện, ông Nghị Đông đã phản pháo ông Thông Tin khá kịch liệt. Theo ông Nghị Đông, Nhà Nước đã phạm đến rách nát hiến pháp và quy chế báo chí.

— Phạm tội khủng bố báo chí.

— Phạm tội kiểm duyệt trá hình.

— Phạm tội tịch thu bừa bãi.

— Phạm tội lũng đoạn làng báo.

— Phạm tội giải thích luật một cách ầu tả.

Cuối cùng ông Nghị Đông còn nói, móc

ông xếp Thông tin bằng cách nhắc lại câu "anh thọ giầy không nên nhìn cao hơn đôi giầy".

Con Ông xin can cả hai ông, vì trong vụ này, cả hai ông cùng có phần đáng trách.

1) Trước hết, ông Tổng Trưởng Thông Tin không thể nói rằng Dân Biểu Nghị sĩ chỉ được nói chuyện chính trị trước diễn đàn quốc hội và báo chí được tường thuật những lời phát biểu trước diễn đàn quốc hội, cũng như báo chí bị tịch thu mà không bị truy tố là một sự nâng đỡ báo chí.

Giải thích như vậy là trái hẳn tinh thần luật báo chí. Nếu ông Tổng Trưởng tự mình giải thích như vậy, là một sự lảm lẩn. Nếu ai mách cho ông Tổng Trưởng giải thích như vậy, là kẻ đó hại ông, ông nên đét cho kẻ đó mấy roi mây vào đít để lẩn sau lưng mách ầu.

2) Tuy nhiên, ông nghị Hồng sơn Đông cũng không nên quá nặng lời. Phản ứng lại những sai lầm của Hành Pháp là điều cần thiết, nhưng nên phản ứng một cách ôn hòa, "trong niềm tương kính" giữa các cơ chế Quốc gia, hơn là chửi lộn lạo bằng những lời lẽ quá nặng. Bọn Con Ông tự biết là nham nhở nhất nước mà đôi khi cũng bắt

bước phải lịch sự hướng chỉ Nghị sĩ đối với Tổng Trưởng

Ông Nghị Đông bảo ông xếp Thông Tin chỉ biết cao đơn hoàn tán, và ám chỉ ông Tổng Trưởng, đã từng viết báo với bút hiệu rất hay là Thọ Lặn, và so sánh với thọ giầy, là điều không nên.

Xin can cả hai ông. Xin các ông hãy nhường chức võ địch nham nhở cho Con Ông.

Bức thơ

"Chỉ bốc thơm,
"Không bốc thổi.
"Bỏ đũa nào nói dối!"

Biết mình, biết người

Phó Tổng Thống kiêm Chủ Tịch Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục đi chủ tọa lễ kỷ niệm của chính đảng Việt gốc Hoa, trong khi Tổng Thống lại cố gắng tới chủ tọa lễ phát thưởng cuối năm tại các trường lớn Thủ Đức, đó là những chuyện đặc biệt của một mùa Hè trước bầu cử.

Theo tin báo Chính Luận ngày 26-5 tại các trường Petrus Ký và Chu văn An, Tổng Thống khuyến học trò hãy cố gắng mong làm lớn hơn, và "các cháu hãy quả quyết rằng thế hệ chúng tôi phải tốt đẹp hơn thế hệ của Tổng Thống Thiệu".

Đó là một lời khuyên thật đáng ca tụng, khác với những lời khoe khoang thành tích mới đây. Ít lâu nay, trong các cuộc kinh lý, TT Thiệu thường tỏ ra thỏa mãn về những thành tích ông đã đạt được sau mấy năm cai trị. Thỏa mãn tức là không mong tiến thêm nữa.

Nhưng khi khuyến các học sinh hãy cố gắng tạo một thế hệ cho tốt đẹp hơn thế hệ của TT Thiệu, tức là TT Thiệu đã phải thừa nhận cái thế hệ do ông đang cầm quyền cai trị, còn rất nhiều điều xấu, chưa thỏa mãn.

Biết mình biết người như thế là sáng suốt. Nhưng khi đã biết có thể có một thế hệ tốt hơn thế hệ Nguyễn văn Thiệu, tại sao T. Thiệu không cố gắng làm cho tốt hơn mà lại phải nhường cho thế hệ mai sau?

Ngồi rù gãi hăng dài tẩn tẩn

TRẦN VĂN HƯƠNG

nay, vụ này vẫn chưa kết thúc điều tra chưa được làm sáng tỏ.

— Ít lâu sau khi từ chức, để chiếc ghế Thủ Tướng lọt vào... đít ông già gân, Luật sư Lộc đã sang Tây. Dư luận đồn một thời rằng ông mua một căn nhà bên Tây, lớn như một lâu đài, giá mấy chục triệu quan. Nhưng khi về nước, ông Lộc đã cải chánh.

— Gần đây, dư luận đồn cựu Thủ Tướng Lộc sẽ ứng cử Phó Tổng Thống với Thiếu tướng Kỳ giống như năm 1967. Nhân dịp dự đám táng Đức Thượng Sanh Cao Hoài Sang mới đây, ông bà Lộc đã xin nhập đạo Cao Đài, càng khiến dư luận ngờ rằng ông Lộc sẽ ứng cử với Tướng Kỳ. Vì không ứng cử, thì nhập đạo làm chi... cho mệt.

Thế rồi, bây giờ cựu Thủ Tướng Lộc bị cấm xuất ngoại vì có liên hệ tới tham nhũng.

Nếu cựu Thủ Tướng có mua nhà lớn bên Tây thật, thì chuyện tham nhũng chẳng là gì. Nhưng theo cựu Thủ Tướng Lộc, sở dĩ ông bị cấm xuất ngoại, là vì người ta muốn bôi bẩn, khi biết ông định ứng cử chung với Phó TT Kỳ.

Dù cựu Thủ Tướng Lộc có tham nhũng, hay không tham nhũng, thì cũng là một điều đau đớn cho chế độ...

Nếu quả thật cựu Thủ Tướng Lộc và nội các của ông có tham nhũng về vụ điện, thì đau là ở chỗ khi cầm quyền, ai cũng nói hay nói tất cả, nhưng "cháy nhà ra mặt chuột". toàn một phường tham nhũng. Rồi ai còn dám tin vào những lời nói hay của các nhân vật đương quyền... nữa?

Nếu quả thật cựu Thủ Tướng Lộc không tham nhũng, mà ông bị "chơi" vì chuyện bầu cử, thì cũng đau cho chế độ. Đối với một cựu Thủ Tướng mới rời chức vụ được 3 năm, mà người ta còn dám "vu oan giá họa" cho một chuyện tày trời như vậy, thì thẳng dân thường ăn thua đếch gì, muốn "xóa tên" lúc nào chả được?

Ô hô ! ai tai !

Hậu thuẫn màu hồng
Hai nhà khoa học Mỹ mới viếng thăm Trung Cộng trở về, cho biết "Chu Ân Lai và Phạm văn Đông đều không muốn TT Thiệu và Phó TT Kỳ tiếp tục cai trị ở Nam VN, và muốn rằng nếu cựu Đại Tướng Dương văn Minh đứng ra lập một chính phủ liên hiệp, thì phe CS có thể chấp nhận được.

Cựu Tướng Minh từng nhiều lần tuyên bố có thể ra ứng cử Tổng Thống trong cuộc bầu cử sắp tới. Trước đây, Nguyễn thị Bình ở Balé đã từng lên tiếng ủng hộ lập trường của Tướng Minh. Bây giờ, đến lượt các xếp lớn của Thị Bình ủng hộ Tướng Minh.

Sự kiện trên có thể là một điều lợi cho Tướng Minh trong cuộc bầu cử tới, vì khi được phía Cộng Sản lên tiếng chấp nhận, thì những người thân Cộng, và Cộng Sản sẽ cố vận động để dồn phiếu cho Tướng Minh.

Tuy nhiên, được phía CS ủng hộ, cũng có thể là cái hại cho Tướng Minh, vì ông sẽ mất phiếu của những người chống Cộng và chính quyền có cơ để đạp ông.

Tóm lại, nếu Tướng Minh ứng cử, thì Tướng Minh sẽ ăn nếu phía Cộng Sản mạnh. Vậy thì, cuộc bầu cử Tổng Thống sắp tới, còn là một cuộc trắc nghiệm để biết rõ thế lực của CS ở Nam VN.

Nước mắt chế độ

Các báo vừa loan tin, vì bị nghi ngờ có dính líu đến vụ tham nhũng hơn 700 triệu khi mua Công ty điện lực CEE, nên một Giám Sát viên đã đề nghị cả cựu Thủ Tướng Lộc và toàn thể nhân viên nội các của ông, đều đi cấm xuất ngoại. Và thủ Tướng Khiêm đã đồng ý đề nghị này vì thế cựu Thủ Tướng Lộc dọa sẽ kiện lên TCPV về quyết định trên. Vụ này rất đáng lưu ý.

— Trước hết, vụ tham nhũng trong việc mua lại nhà đèn của Tây, đã được dư luận đề cập tới rất nhiều lần trong mấy năm qua, các dân biểu nghị sĩ cũng nhiều lần tố cáo nhưng không hiệu tại sao, đến

CƠ KÊ ĐỀ NGÔNG

Kế hoạch kiếm tiền của lính

Lính nghèo...Lính đói...Điều này thì cả nước biết từ khuya. Có lẽ nghèo và đói đã trở thành quốc nạn, nhưng những kẻ chịu đựng kỹ hơn hết, tất nhiên vẫn là lính. Số tiền lương lính hàng tháng, chỉ cần tính theo lý thuyết, cũng đã nhìn thấy một lỗ thủng to tởm. Thực hành, dĩ nhiên là khác xa với lý thuyết, vì lâu lâu, lại biểu diễn một sự bất ngờ. Đang sống yên lành, vợ con tự nhiên lăn ra đau ốm một phát, thì kể như cuộc đời tới tấp ngay. Hay là trong số có một sự hiểu lầm, phải đóng góp cho đẹp mặt với thiên hạ, là cả một chương trình sống theo lý thuyết của một tháng, tiêu tùng theo sương, theo khói.

Có một điều, đáng kể như một sự khôi hài đen rất vui, là dù lính nghèo đến như thế, rách đến như thế, mà vẫn có tiền gửi nhà băng. Nghe đến câu này, chắc vài ba người đã lên tiếng xi và rất kỳ. Đói đến vậy người, kiệt đến ló... cái chỗ để ngồi, mà còn có tiền gửi nhà băng? Nhưng dưới ánh mặt trời, chẳng có gì lạ. Một trăm đồng mỗi tháng gửi nhà băng. Nhà Nước trừ đi mỗi tháng một cách rất thân thiện, và lính cũng phải coi đó là một khoản phạt. Quý tiết kiệm của lính, đã bắt đầu có gần hai năm nay. Quân số của lính hiện nay là hơn một triệu người. Mỗi tháng, trừ đi của mỗi người lính là một trăm. Mỗi tháng, tiền gửi vào quỹ tiết kiệm là hơn một trăm triệu, và từ gần hai năm nay, số tiền ấy đã lên tới hai tỉ. Một số tiền thật lớn nghe cũng đủ phát thêm. Lính cũng chẳng thắc mắc hỏi tới số tiền ấy «em ơi, bây giờ em ở đâu», và đã dùng để làm gì. Từ gần hai năm nay, chờ đợi một thông cáo, một bản thống kê chi thu, lời lãi của số tiền đó, mà cứ chờ hoài không thấy, thành ra mỗi tháng bị trừ vào tiền lương, dù kể nào để tính đến đâu, trong đầu cũng thấp thoáng có một cái dấu hỏi... Nhưng hỏi ai bây giờ? Người có thẩm quyền trả lời, lại là những ông lớn, mà đã là ông lớn, muốn thỉnh cầu điều gì, cần phải làm đơn theo hệ thống quân giai. Kỳ luật đã dạy như vậy... Nếu bây giờ, có một người lính làm một lá đơn, gửi theo hệ thống quân giai đang hoang, với trích yếu là đơn xin cho biết số phần của một trăm đồng bạc bị trừ đi hàng tháng, thì tất nhiên, kẻ đó sẽ được coi như một tên khùng, nếu không thì cũng có tí tí máu «tóc». Rất có thể, sẽ được ban phát vài ba ngày nằm ấp, ghi vào bảng tính điểm, là hết lên lon.

Nói đến chuyện lính nghèo bây giờ, thì thật lắm cảm, như thêm dầu chấm vào chữ i. Hình như sự giàu nghèo hiện nay, không thể tính theo cấp bậc, sự chênh lệch về lương bổng có vài trăm bạc, mà không ai lại có thể làm giàu được bằng vài trăm bạc. Những thông tư như cấm các sĩ quan không được đi xe đạp, hay những lời giảng ở quân trường, rằng trong một bữa ăn, người được quyền trả tiền, bao giờ cũng là người có cấp bậc lớn nhất, không còn được áp dụng. Trên đường phố, người ta thấy đầy ra những vị sĩ quan khảnh, phải đi chuyên bằng xe Lam, và không thiếu gì những ông binh sĩ, lái những chiếc xe hơi đồ luycha. Sự kiếm tiền ở thời này, đã theo một đường lối khác, và sự phát lương, không phải chỉ là quyền của ông Nhà Nước.

Một ông Tướng, nổi danh là một kẻ hoạch gia của quân đội, đã nghĩ tới phương pháp giúp cho lính kiếm thêm tiền. Theo như dự thảo, thì có lẽ sẽ áp dụng vào tháng sáu này. Lính sẽ chia phiên làm có một buổi, còn một buổi

được Nhà Nước dành cho ưu ái, được đi kiếm tiền thêm.

Kề ra, đây cũng chẳng phải là một sáng kiến mới mẻ, mà có lẽ chỉ hợp thức hóa những vụ kiếm tiền mà lính đã làm từ lâu. Cách đây chừng một tháng, các nhà báo cũng đã đăng tin một ông quan ba, lái xe nhà đôn khừ trên xa lộ, bị tài xế xe lam vây xúm lại biểu diễn một phát đập hội đồng. Trước cửa những căn cứ của lính Mèo, những giờ tan sở buổi chiều, không thiếu gì những người chở xe ôm, trong số đó, có những người chưa kịp thay bộ đồ lính. Đây là còn chưa kể đến những việc kiếm tiền âm thầm trong bóng tối, bằng đủ các thứ nghề như làm sổ sách, dạy học, viết văn, viết báo, và có cả nghề viết thư tình cho mẹ mèo. Sự hành nghề từ trước, chỉ là sự hành nghề...lậu. Bây giờ, được hợp thức hóa bằng một kế hoạch, thì sẽ được tổ chức một cách chặt chẽ, qui mô hơn, nhưng nhờ đó, tiền kiếm được ít hơn hay nhiều hơn, thì không ai có thể đoán trước.

Có lẽ giải pháp cho lính được kiếm thêm tiền, là một giải pháp hay nhất, để nâng đỡ đời sống của lính. Tăng lương thì không được, vì việc này Nhà Nước đã làm nhiều lần, mà mỗi lần tăng lương là thêm một lần lính phải đánh đấm hơi kỹ với thăng vật giá, chỉ rình leo thang. Phụ cấp thêm thực phẩm thì cũng tốt đấy, nhưng sẽ để ra một số tham nhũng trong việc đấu thầu cung cấp, hay sự ăn chặn, ăn bớt. Cho lính được kiếm thêm việc làm, sẽ không phải tăng lương, không phải tăng phụ cấp, và bằng đó, dân chúng sẽ thấy rõ cái khả năng làm đủ mọi việc của người lính, sẽ quý trọng người lính hơn. Nhân dân hóa quân đội, hay quân đội hóa nhân dân, đều là những kế hoạch tốt.

Khi Gia Cát Lượng đưa quân vượt biên thì Tư Mã Ý chỉ cần áp dụng một chiến thuật là giữ vững. Càng giữ được lâu chừng nào hay chừng đó. Cái lối đánh trường kỳ, dằng dai, cù nhầy, đánh kiểu kéo cưa của Tư Mã Ý, có mục đích là làm cho Gia Cát Lượng phải cạn lương, lính đói là phải rút quân về. Lúc địch rút quân, lúc đó ta mới tung quân ra truy kích thì thắng là cái chắc. Gia Cát Lượng đã chẳng làm nên trò trống gì với mấy lần xuất phát qua nẻo Kỳ Sơn. Rồi tới một lần, Gia Cát Lượng cũng nghĩ tới chuyện kiếm lương cho lính. «Mây đã thích trường kỳ, thì tao cho trường kỳ», Gia Cát Lượng bèn cho nhân dân hóa quân đội, cho lính đi khần đất hoang, làm ruộng, cấy lúa để lấy lương, làm một phát tự túc, tự cường, không cần đến tiếp tế... May mà Tư Mã Ý khéo thì hành được kế phản gián nên lần đó không thua, nhưng nhờ đó, chiến thuật trường kỳ bớt đi phần hiệu nghiệm. Bây giờ, chúng ta cũng đưa ra kế hoạch tự túc của lính, phải chăng chúng ta đã tính đến chuyện trường kỳ?...

Nhưng kế hoạch kiếm tiền thêm cho lính, dường như chỉ áp dụng cho lính sống nơi thành phố. Còn về phần lính chiến, chắc là không xảy ra vụ này. Áp dụng việc luân phiên làm việc nửa ngày cho lính chiến, sẽ xảy ra nhiều chuyện khời hài. Trong một trận đánh, sắp tới giờ đổi phiên, chắc lính sẽ chiến đấu tà tà, để cho phiên sau, những người lính khác tới thay thế, sẽ xung phong chiếm mục tiêu. Đang hành quân mà hết giờ, cũng sẽ ngưng lại, chờ toán khác tới thay thế để hành quân tiếp theo... Đây chỉ là một chuyện nói chơi cho vui, chứ chẳng bao giờ lại xảy ra một sự thay phiên và bàn giao kỳ quái như vậy.

Bây giờ, ta hãy bàn thêm về việc lính được đi làm tại các xí nghiệp. Trong những ngày gần đây, Bộ Lao Động đã nói tới con số người thất nghiệp vĩ đại, nếu một ngày, các cơ sở Mỹ triệt thoái, rút về nước. Hiện nay, đã có sự sa thải nhân công nhưng chưa tới mức trầm trọng. Các xí nghiệp Giao Chi, chưa có đủ phương tiện và khả năng thu nhận được hết nhân công số Mỹ, mà lại bị ép buộc thu nhận nhân công lính, thì lấy đâu ra công việc để làm. Lúc đó, thương phế binh hay quả phụ tử sĩ, chắc chắn sẽ bị đẩy ra ngoài, đi chỗ khác chơi, mà chẳng biết khiêu nại với ai. Tình trạng xã hội sẽ làm vào cảnh xáo trộn rõ rệt, có thể đoán trước.

Một điều rắc rối nữa, là những quân nhân đi làm tại các xí nghiệp, có quyền được gia nhập các Nghiệp Đoàn công nhân hay không?... Qui chế của quân đội vẫn cấm quân nhân không được gia nhập các đảng phái và tổ chức dân sự, vậy việc quân nhân gia nhập Nghiệp đoàn, tất nhiên cũng bị cấm rồi. Nếu xảy ra vụ tranh chấp giữa chủ và thợ tại một xí nghiệp nào đó công nhân đình công, nhưng quân nhân vẫn tới tiếp tục công việc tại xí nghiệp, nhất định sẽ xảy ra những vụ tranh chấp, có thể đi tới đổ máu. Trách nhiệm sẽ về ai?

Điều rắc rối cần phải nói thêm nữa, là vấn đề chỉ huy. Trong quân đội, vấn đề chỉ huy có cấp bậc định rõ thứ tự. Nhưng khi ra tới một xí nghiệp tư, người chủ chỉ căn cứ vào tài năng. Một người thợ giỏi không hẳn là một người có cấp bậc cao trong quân đội. Trong xí nghiệp, người thợ giỏi sẽ chỉ huy người thợ kém, vậy không chừng sẽ xảy ra một sự đảo lộn. Trong quân đội, tôi ở dưới quyền anh, nhưng ra tới chỗ làm việc bên ngoài, anh sẽ lại phải làm việc ở dưới quyền tôi. Kỷ luật quân đội sẽ lỏng lẻo, và do đó, cấp bậc quân đội sẽ không còn được coi trọng.

Tôi lại còn ngại ở chỗ, không biết quân nhân có thích làm những công việc mà Nhà Nước kiếm ra cho mình không? Theo tôi hiểu, thì người nào cũng chỉ thích sự làm ăn...lẽ, riêng một mình. Số tiền kiếm được là bao nhiêu, không bị Nhà Nước dòm ngó, vì biết đâu lại không xảy ra một sự bất đồng thuế lợi tức, làm ăn riêng một chỗ, một mình mình biết, một mình mình hay, dù sao cũng khoái hơn là đi đoàn, về một đoàn, chẳng khác gì làm công việc tạp dịch. Khi mặc bộ quần áo khác với bộ quân phục, người lính rất ngại việc xếp hàng, điểm danh.

Giải pháp đẹp nhất là làm trong những xí nghiệp của quân đội. Nhưng nếu làm việc ở trong đó, số tiền lương phải tính theo tiêu chuẩn «dương nhà binh» thì chắc chẳng người lính nào chịu làm. Không có lý gì trả lương một người thợ ngang với lương vị sĩ quan cấp Tá, dù trong thực tế, lương của họ nhiều hơn lương một ông Tá?... Trả ít thì lại mang tiếng là bóc lột. Thành ra chuyện kiếm thêm việc làm cho lính là một chuyện khó giải quyết.

Tôi chắc rằng, những kế hoạch gia của quân đội đã tính toán đâu ra đó cả rồi. Chỉ vì chưa tiện công bố thêm chi tiết, nên tôi cũng bày đặt, tạo ra vài điều khó khăn để... đọc chơi cho vui. Một điều thành khẩn ước mong là lính thoát ra được khỏi cảnh đói rách như hiện nay. Gia đình của lính được ăn cho no, mặc cho lành, có thêm được tí tiền để dành, chẳng có tham vọng gửi nhà băng, đó cũng là may mắn lắm rồi...

ĐỀ HỨC CÀN

Nguyên tác: **HỒ ÔNG**
 Nhuận sắc: **QUÝ ĐÔNG**

Kỳ 17)

LỜI BÀN CỦA KỶ LÃO TIÊN SINH
 (Quanh hồi thứ mười một)

Theo tư tưởng của đức Thích Ca Mâu Ni: "Đường con dao dờ t... tức nhiên trong tâm đã có Phật vậy".

Như đoạn trên, quý vị đã được đọc bản văn "chiêu hồi" rất ư lâm lý bi đát của Mục Bất Đồng Thiên sư gửi cho Nguyên Soái Thích Đức Nghiệp, nghe cứ như huyết thư của Hoàng cao Khải trình tới nhà đại cách mệnh Phan đình Phùng.

Tuy nhiên, Kỳ Lão bi nhân, nếu có mạo muội so sánh ở đây là chỉ so sánh Mục Bất Đồng với Hoàng Cao Khải, chứ đã mang danh kẻ cầm bút, máy sức mà dám đem Thích Nguyên Soái "trình diện" bậc trưởng thượng tôn quý họ Phan. Linh hồn ngài linh thiêng, đầu trăm tính đến đâu chắc cũng nổi giận.

Than ôi! Cuộc đời có có không không. Ngày xưa, trước và sau cách mạng tháng 11, Phật giáo của ta thống nhất, Ngũ-Sắc đạo kỳ phát phối tung bay, con dân nước Phật tưởng đâu đã qua bề khổ.

Ấy vậy mà, chỉ vì chút bả vinh hoa, cái "có" trở thành cái "không", cái "không" trở thành cái "có", cứ loạn cả lên, đến Phật cũng phải đau lòng.

"Có" theo nghĩa đen ở đây là sự thống nhất. "Không" mệnh danh chỗ việc chia rẽ.

Di nhiên, theo bánh xe luân hồi, cuộc đời hết loạn rồi trị, hết trị rồi loạn; hết hợp rồi tan, hết tan rồi hợp, cái đó là lẽ thường. Thế nhưng, chưa thống nhất đã vội chia rẽ, sự đời này tối hù, đen đúa cứ như chiếc... lá đa.

— Tâm Châu thì có khuynh hướng Điều Hầu.

— Mục Bất Đồng theo phe chủ bại Bồ Cu.

Thế còn Nguyên soái Đức Nghiệp?

— Xin thưa: Đại Nguyên soái chẳng theo Điều Hầu mà cũng không ghé Bồ Cu. Như vậy, Nguyên soái đứng trơ trọi ở giữa tức thị chủ trương phái... "chim cú"!

Do đó người sau mới bèn cảm khái mà bàn

lãng:
 Điều hầu Chim cú, Bồ câu
 Cùng "chim" sao nở, chông nhau t oi bờ

Dầu thế nào chẳng nữa, xin hãy "Buồng con dao dờ t... tức nhiên trong tâm đã có Phật vậy"!

Lại trộm nghe, ở đời "Dục lưu phương danh ư nan. Dục lưu xú danh ư dị" (muốn để tiếng thơm thì khó, muốn để tiếng xấu... dễ ợt).

Ta đã thấy, sau khi tiếp nhận bức thư, Nguyên soái có vẻ ngần ngừ. Ngài Quân sư của Nguyên soái bên ngựa mặt lên trời mà than rằng: "Nguyên Soái đã lấy phải vi trùng của bọn chủ bại rồi chẳng?" Sự thật, đây chỉ là lời nói khích. Giống như Hám Trạch khích Tào Tháo, Khổng Minh khích Quan vân Trường vậy thôi.

Tuy nhiên, khích là một việc mà có bị lời nói khích chỉ phối hay không lại là việc khác.

Nguyên Soái không nghe lời khích, nhưt định "gươm đàn nửa gánh, giang sơn một chèo"; một chiếc cã sa, một khâu xéng... bản nước, một cái đầu trục cùng hai cánh tay mà dám đương nhiên lập ra phái Chim Cú, đứng giữa, không chịu Bồ Câu cũng chẳng Điều Hầu. Ấu đó cũng là cái sự can đảm và lưu phương danh hoặc xú uế cho đời sau vậy.

HỒI THỨ MƯỜI HAI

Lợi dụng Việt Kiều, Cố Đạo Xuân chiếm đất Bíp bọm cứ tri, Lùn Đền Sáng chửi vung

Đây nói về Cố Đạo Xuân tự Dzăng Gô Ca Tô Lịch sau khi khoác áo luật sư cãi cho con chiến Nguyên lý Tường tại Tòa Án Tư, thì danh tiếng lại thêm một lần nữa nổi như cồn. Đám con chiến mê muội chỉ biết Cha mà quên cả Chúa lấy làm phục lắm. Nhất là thấy đám chính khứa khoa bảng tối ngày tới lui xin bưng bê giặt quần si líp cho Cha.

Ngày kia Cố Đạo Xuân thả bách bộ quanh Tiều Quốc Tân Phú, ngắm mây bay trên gò, nhìn chó đi to dưới đất, bất giác nhớ tới người đẹp thợ may Thanh Thủy miệt Đa Kao, bèn cảm khái ngâm:

Nơi này ta nhớ người như điên
 "May tay"... "xúc lỵ" mấy đêm liền
 Run rẩy về nàng trong trí tưởng
 Bên nó, nàng ơi... ngủ có yên?

Ngâm dứt, "thi sĩ Dzăng Gô" họ Đinh cảm thấy hồn thơ vẫn ướt nhẹp, khó nổi quay gót bước về, bèn... phóng tác thêm phùa thơ nữa:

Tân Phú anh mang thằng củ lẳng
 Đa Kao em mang cái trai he
 Bên nó nếu em có ngựa ghè
 Đứng "khâu vác bậy", mà rắng đợi anh về nghe em!

Trong lúc hai chân còn đang lún trong cõi mộng, Dzăng Gô Ca Tô Lịch chợt nghe có tiếng chân bước sát bên lưng, Người quai tay định nắm khâu cạc bin đeo bên vai, thì có tiếng nói cất lên:
 — Trình cha, hình như cha buồn...

Dzăng Gô Ca Tô Lịch quay người lại, thấy tên Xã Xệ Thi Đức Cao đang khúm núm bên cạnh. Người bèn buông thõng tay xuống, thờ dài!
 — Ủa ta buồn thấy mẹ!

Xã Xệ Thi Đức Cao, một trong những anh Xã Xệ nổi tiếng nhờ bầu cử gian do bàn tay của Dzăng Gô Ca Tô Lịch sắp xếp, nghe Cha buồn bèn rút khăn mùi xoa thấm nước mắt. Dzăng Gô Ca Tô Lịch ngạc nhiên hỏi:

— Người làm cái gì đó?
 — Con khóc!
 — Sao lại khóc?

— Dạ con thấy cha buồn!
 Nói đoạn nâng vạt áo Dzăng Gô Ca Tô Lịch khề hồi!

— Trình Cha, việc gì khiến cha buồn vậy?
 Cố Đạo Xuân tự Dzăng Gô Ca Tô Lịch thờ dài.

Người mượn hai câu thơ của thi sĩ Xuân Diệu để diễn tả nỗi lòng của kẻ đang... yêu:

Hôm nay giới nhẹ lên cao
 Cha buồn có biết vì sao cha buồn!

Ngâm xong lại thờ dài, rồi lầm bầm: "Lạy chúa! xin Chúa cứu rỗi linh hồn con". Đoạn làm dấu Thánh Giá rất trịnh trọng. Xã xệ Thi Đức Cao đứng bên cạnh mặt nghệt ra cóc hiểu mô tê gì, đành phải im lặng chờ xem "cha", ngựa chỗ nào là thò tay gãi ngay chỗ đó.

Đã vài khắc sng Dzăng Gô Ca Tô Lịch, nói với Xã Xệ Thi Đức Cao:

— Máy hôm nay con có nghe đư luận báo chí nó nhân định gì về cha không?

Xã Xệ Thi Đức Cao, cười đáp:
 — Trình cha, báo chí nó khen cha Dzăng Gô

lắm!

Cố Đạo Xuân bưng bưng hào khí, quai tay với cây xéng Cạc bin đeo trên vai, chia vào ngực Xã Xệ Thi Đức Cao, miệng cười ha hả Xã xệ Thi Đức Cao vốn rất sợ xéng, sợ đến đôi phải cố nhảy vào cái chức Xã xệ để khỏi phải nghe tiếng nói của Nha Động Viên. Thấy Dzăng Gô Đình Xuân chia xéng cạc bin vào ngực, hãi quá la lớn:
 — Trình Cha... Trình Cha...

Dzăng Gô Ca Tô Lịch chống báng xéng xuống đất, đoạn khoát tay nói:

— Cha đùa tí mà.

Xã xệ Thi Đức Cao gãi gáy, cười nham nhở:

— Cha làm con sợ vãi đất ra quần!

(kỳ sau tiếp)

HẾT ĐAU BAOTỬ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN: T...
 bao tử... chưa...
 ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
 ULGASTRIN: Công hiệu chắc chắn.
 Thơm ngon dễ uống Bá tại các nhà thuốc Tây.

CẢM CÚM — SỐ MŨI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC BẮP THỊT

HÁY UỐNG

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi Đỏ

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Bảo Đại về nước cầm quyền?

Trong mấy ngày gần đây, nhiều nguồn tin đã đề cập tới phe để Bảo Đại hay cựu hoàng Bảo Đại. Những nguồn tin trên nói rằng Bảo Đại sắp về nước. Ông Bảo Đại thì cả nước, cả thế giới đều biết ông đã ăn no, ngủ kỹ ở Pháp từ hơn 20 năm nay dèch cần biết gì tới tổ quốc, dân tộc đã và đang bị đắm chìm trong khói lửa chiến tranh, trong khốn khổ cơ cực cũng trên 20 năm nay. Suốt một thời gian ông Ngô đình Diệm cầm quyền, không một ai dám nói tới ông Bảo Đại, và ông Bảo Đại cũng chẳng dám hó hé gì, những ngày ở Pháp ông chỉ tiêu sấu trên những sông bạc nổi tiếng ở Canne. Lý do dư luận trong nước không thể nói tới ông Bảo Đại vì sợ chọc nhột ông Ngô đình Diệm, một người đã làm ông chuyển tay trời chuyện thoán nghịch. Ông Diệm đã nhờ tay ông Landale để "cướp ngôi" nhà Nguyễn.

Nhưng từ sau cuộc đảo chính 1-11-63 vai trò ông Bảo Đại tự nhiên được đề cập tới hơi nhiều, thậm chí năm 69 đã có nhiều chính khách đưa ra giải pháp, gọi là giải pháp Bảo Đại để giải quyết cuộc chiến ở Nam VN. Giải pháp đó là giải pháp trái độn, cắt hai ba tỉnh ở Nam VN, hai ba tỉnh ở Bắc VN để cho ông Bảo Đại về đó "cầm quyền" vùng trái độn sẽ chấp nhận cả người của hai phe Tự Do và CS. Nhưng giải pháp không tưởng đó chẳng có một tiếng vang. Bấy giờ trước ngày bầu cử Tổng Thống, nhiều người đã cho rằng ông Bảo Đại có thể về nước tranh cử.

Những con người đầu cơ chính trị trên không hiểu hay cố tình không hiểu rằng ông Bảo Đại bấy giờ chẳng còn gì trong lòng người dân Việt, nhiều người đã coi ông như đã chết, và lại ông sống ở Pháp lâu quá, ông có biết gì về tình hình VN đâu mà về nắm vận mệnh đất nước.

Con Bò Cầu mới ra giàng DB Quốc

Ông DB Trần công Quốc mới theo lệnh gọi của văn Phòng Hạ Viện trở về nước. Để cho dư luận đừng bời mớ những chuyện làm chuyện tàu vết đi Balé coi đâm nhảy múa ở trường, ông Quốc đã vội tuyên bố những điều liên quan tới chính trị. Ông đã đòi phải thay đổi người lãnh đạo Quốc Gia, đưa ý kiến ông Tổng thống Thiệu nên thay đổi quan niệm về cuộc chiến tại VN. Khi đòi ông Thiệu thay đổi quan niệm mặc nhiên ông Quốc đã coi quan niệm muốn giữ được đất nước này phải chiến thắng CS trên mọi bình diện như quân sự, kinh tế, văn hóa chính trị của ông Thiệu là sai. Tuy ông Quốc không đưa ra quan niệm "đúng" của ông về cuộc chiến, nhưng qua lời ca tụng chỉ có ông Big Minh lúc này là có thể lãnh đạo được quốc gia và giải quyết được cuộc chiến đã nói lên được phần nào quan niệm của ông. Ông Big Minh đã từng hô hào Nam Bắc nên sống chung hòa bình, lập quan hệ bình thường về kinh tế, văn hóa. Và lại chính CS Bắc Việt cũng đã từng cho biết là sẵn sàng nói chuyện với ông Big Minh bất cứ lúc nào, ở đâu để giải quyết cuộc chiến. Như vậy là ông Quốc cũng đã muốn sống chung hòa bình với CS. Hãy chờ xem con bò cầu mới ra giàng Quốc sẽ còn múa may những gì.

Còn nhớ ngày ông Quốc mới đắc cử Dân Biểu, ông đã từng hung hăng đòi phải đánh tới chết tất cả những thằng CS, ông được đời tặng cho là con đĩ hầu con, đĩ hầu lớn là ông Phó Kỳ. Nhưng có lẽ người thấy thời cuộc biến chuyển, nên ông Quốc đã tự lột xác để biến mình thành một chú bò cầu mới ra giàng Trần công Quốc hô hào ông Thiệu phải thay đổi quan niệm về cuộc chiến, ca tụng Big Minh người chủ trương Bắc Nam chung sống hòa bình là người có thể giải quyết cuộc chiến. Con bò cầu Trần công Quốc hẳn đã vui vẻ chấp nhận một nền hòa bình 4 hột thóc một ngày do bàn tay đó CS ban phát.

Nói đồ xuống sông xuống biển, tháng 10 này đĩ hầu Quốc tái tranh cử mà bị té re, chắc khi bị gọi tái ngũ ông sẽ quăng súng chạy vào khu để sống chung hòa bình quá.

Thủ tướng liên hiệp Hồ Hữu Tường

Ông sư chẳng ra sư, dân chẳng ra dân Hồ Hữu Tường vừa tuyên ngôn rằng hiện nay có nhiều dấu hiệu Nam Bắc đã xích lại gần nhau, do đó ông tiên đoán trong kỳ bầu cử Tổng Thống tới sẽ có một liên danh đó ra tranh cử, đó là liên danh Trịnh đình Thảo, Lâm văn Tết, ông còn xú què thêm phát nữa là phái đoàn ngưng bắn da beo, da chó và đã sang nghiên cứu chiến trường VN để chia phần.

Đúng là một anh Dân Biểu mồm thối. Nếu anh muốn liên danh Thảo, Tết được ra, trước hết anh hãy vận động bỏ điều 4 Hiến Pháp đi đã. Anh chắc đã biết rằng dân chỉ mắc lừa anh một lần năm 67, và lần này anh sẽ bị đi trượt trong kỳ tái tranh cử, nên anh mong mọi liên danh Thảo, Tết ra và đặc cử để mà anh đớp được cái ghế Thủ tướng liên hiệp. Thật tiên sư đời, tiên sư những con chó ăn vụng bét.

Nghĩa quân làm việc nghĩa

Các ông Nghĩa quân ấp Phước Thọ, xã Bình Phước Quận Mỹ Đức Vinh Long đã làm một việc thật gọi là Nghĩa, là Phước, là Đức, việc đó là việc đang đem giá MTGP tới bắt cóc gái tơ đem đi hãm hiếp, nhưng may cô gái biết mặt, biết tên nên đã đi báo ông trưởng đồn Nghĩa quân xã đó ngay hôm sau. Hai trong 4 tên bị bắt giam, nhưng chẳng hiểu giam cách nào mà đang đem chúng vượt ngục chạy thoát hết, ông Trưởng đồn lại đi bắt hai tên khác sau khi có lệnh của Quân cảnh tư pháp Tỉnh.

Nghĩa quân là quân có nhiệm vụ làm việc nghĩa giúp dân, mà các ông Nghĩa quân xã trên làm việc nghĩa kiểu này thì bỏ bỏ dân rồi. Nghĩ tội cho cô gái sắp về nhà chồng bị soi tái, và cũng tội cho anh chồng sắp cưới của cô đã bị nâng tay trên cái ngàn vàng. Mong nhà cầm quyền Vinh Long, nhất là ông Tỉnh, đảng viên đảng Cấp Tiến làm cho rõ trắng đen vụ này.

Khó vì kèn trống

Dân hẻm 120 Trần Bình Trọng, Chợ Quán vừa "mách" với bọn C.O tại nơi đây bọn Hippy choai choai thường tụ tập tại căn nhà sát trường Chí Thiện, khoa trống kèn loạn cả lên khiến cho những em học sinh học hành cóc nổi. Ngoài ra hẻm trên còn nổi tiếng có rất nhiều bọn du thủ, du thực đón đường chọc gái và đồ trò cướp giật...

Ban Giám Đốc Trường Chí Thiện nhiều lần "lạy" mấy ông nhạc sĩ, xin "tha" cho lũ học trò nhỏ học hành, nhưng mấy ông nhạc sĩ đã không tha thì chó lại còn âm thầm "tặng" cho nhà trường rất nhiều gạch đá. Hiện rất may là chưa có em học sinh nào lỗ đầu, sút tai, nhưng trong tương lai thì chưa biết ra sao.

Bọn C.O mong rằng ông Đầu Quận 5 đến "làm" về sinh, dùm hẻm trên, cho những người dân lương thiện được nhờ tí.

Còn hay hết thuốc chữa

Một bạn đọc giả vừa viết thư về nhờ bọn C.O lên tiếng dùm trường hợp tức anh ách như sau: Nguyễn ông có người con trai tên Phạm năng Quốc thuộc ĐĐ/TC4/274 KBC 6830. Anh Quốc nhận thấy mông xừ Nguyễn Triệu Chí Đại ĐĐ/TC4/274 thuộc Tiểu khu Vinh Long có những hành vi tham nhũng, bần thiêu như đem bán hết những quả tặng, cũng như tiền Tết của anh em binh sĩ thuộc quyền. Ngoài ra ông Đại ĐĐ/TC4/274, còn bắt các thương binh về làm nhà riêng và "biệt phái" mấy anh lính làm đầy tớ cca sen cho vợ con ông sai bảo.

Trước việc làm bần thiêu của ông ĐĐT trên, Thiếu úy Quốc đã làm đơn tố cáo với Tổng Thanh Tra Quân Lực và cũng vì vậy mà bọn tham những tức giận, tìm cách "thịt" Thiếu Úy Quốc để trả thù.

Con Ông hy vọng Tướng Lữ Lan hãy đi một đường vi vút liền tót xuyt để kịp cứu người ngay đang lâm nguy, đồng thời trừ khử bọn tham những đang làm ô uế tập thể quân đội Anamta.

ĐA DANH cầm tròng

Chém nhau vừa thôi chứ

1 số hành khách thuộc giới quần công nghèo từ sơ mướp, gần đây đã kêu trời như bọng vì mấy ông xe lô lộ trình Saigon—Mỹ Tho và Mỹ Tho—Saigon đã tự động tăng giá vé lên 50 phần trăm (từ 100 đồng lên 150 đồng). Nhiều ông lính sơ mướp xin được cái giấy phép về thăm gia đình với vốn vụn một bốp tiền xe, đã bị tổng cổ xuống giữa đường vì thiếu nửa bốp theo giá mới!

Thời buổi khốn khổ khốn lịn này, cóc thương nhau thì thôi, sao lại nở chém nhau vung vít quá vậy?

C.O nhờ ông chánh quyền địa phương và ông Liên Hiệp Nghiệp Đoàn xe lô tỉnh Định Tường can thiệp dùm cho giới hành khách một tí.

C.O cười ba phát khóc ba phá

Tỉnh Hội Phế Binh Gò Công vừa điện về cho biết Làng Phế Binh Gò Công đã bị hư hại 70 phần trăm sau một cơn gió lốc. Nghe tin này chủ tiệm Minh Vô đã chạy ra đường cười ba tiếng và khóc ba tiếng. Hỏi sao lại vừa khóc vừa cười, thì chủ tiệm ta đáp "C.O cười vì ngay từ lúc ban đầu C.O đã biết trước những gì sẽ xảy ra khi mà mấy Quan Đầu Tỉnh chơi cái lối ăn chia với bọn nhà thầu và ngày hôm nay, những dự đoán của C.O đã thành sự thật. Còn C.O khóc vì nghĩ rằng Nhà Nước dù được bảo động, nhưng cóc chịu lưu tâm đến, khiến nên cái ơn mưa móc Nhà Nước dành cho anh em lính què đã cuốn theo chiều gió Tội nghiệp biết bao cho những kẻ hơn một lần hy sinh một phần thân thể cho đất nước này!"

Theo chỗ bọn C.O được biết, thì hiện nay Nhà Nước Anamta vẫn còn đang tiếp tục xúc tiến việc xây cất Làng Phế Binh cho anh em lính què. Vậy hãy coi đây như một kinh nghiệm đau xót khi đặt cả niềm tin vào những ông đầu tinh..., tiết hạnh khả phong cần xét lại.

Không nên tự thiêu

Mới đây tại Thừa Thiên lại xảy ra vụ tự thiêu thứ ba. Người hy sinh tự thiêu là một huynh trưởng Phật tử tên Phan gia Lào. Ý nguyện của anh là cúng dường Tam Bảo và cầu nguyện cho Hòa Bình. Trước cái chết cao cả này bọn viết lách nham nhở C.O xin thành kính nghiêng mình. Tuy nhiên bọn C.O thật sự mong muốn rằng đừng có thêm vị nào hy sinh kiểu này nữa.

Dân chúng Thừa Thiên hẳn còn chưa quên sau cái chết đẹp của Sa Di Chân Thề, cả thành phố Huế đã căng thẳng ngọt ngào nhiều ngày vì những tay chính trị chính em đã nhảy bổ vào ăn có bèn xác chết. Không khí vừa lắng dịu xuống đôi chút thì lại xảy ra vụ tự thiêu thứ ba, Bọn C.O nghe đầu hiện nay một số đoàn thể đang làm le nhảy vào khuấy loạn lên để thủ lợi. Và dân chúng Huế cũng đang sống trong tình trạng hồi hộp lo âu...

C.O nghĩ rằng các vị có tâm hồn cao quý, coi cái chết chẳng ra khi mớ gì, đừng nên tự thiêu trong lúc này (trong lúc sắp có bầu cử). Những ý nguyện của các vị chắc khó đạt được. Trái lại còn bị bọn người sống bốp méo, lợi dụng để tác hại dân lành.

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số aod. Một tháng 80đ. Một năm 900 đ